வேறு.

௨௫. ஈனு மாழை யிளந்தளி ரேயொளி
ஈனு மாழை யிளந்தளி ரேயிடை
மானும் வேழமு நாகமு மாதர்தோள்
மானும் வேழமு நாகமு மாடெலாம். 953

௨௬. புகலும் வாளரிக் கண்ணியர் தோளிணை
புகலும் வாளரிக் கண்ணியர் பூண்முலை
அகிலு மாரமு மாரவங் கோங்குமே
அகிலு மாரமு மாரவங் கோங்குமே. 954

௨௭. துன்ன ரம்பை நெருங்கிய சூழ்வரை
துன்ன ரம்பைய ரூருவிற் றோன்றுமால்
கின்ன ரம்பயில் கீதங்க ளன்னவாங்
கின்ன ரம்பயில் கின்றன ரேழையார். 955

௨௮. திமிர மாவுடற் குங்குமச் சேதகம்
திமிர மாவொடுஞ் சந்தொடுந் தேய்க்குமால்
அமர மாதரை யொத்தொளி ரஞ்சொலார்
அமர மாதரை யொத்ததவ் வானமே. 956

௨௯. பேர வாவொடு மாசுணம் பேரவே
பேர வாவொடு மாசுணம் பேருமால்
ஆர வாரத்தி னோடு மருவியே
ஆர வாரத்தி னோடு மருவியே. 957

௩௦. ஊறு மாகட மாவுற லூங்கெலாம்
ஊறு மாகட மாமத மோடுமே
ஆறு சேர்வன மாவரை யாடுமே
ஆறு சேர்வன மாவரை யாடுமே. 958

௩௧. கல்லி யங்கு கருங்குற மங்கையர்
கல்லி யங்ககழ் காமர் கிழங்கெடா
வல்லி யங்க ணெருங்கு மருங்கெலாம்
வல்லி யங்க ணெருங்கி மயங்குமே. 959

௩௨. கோளி பங்கய மூழ்கக் குளிர்கயம்
கோளி பங்கய மூழ்கக் குலைந்தவால்
ஆளி பொங்கு மரம்பைய ரோதியே
ஆளி பொங்கு மரம்பைய ரோதியே. 960

௩௩. ஆக மாலய மாகவு ளாள்பொலி
வாக மாலய னின்றென வாகுமால்
மேக மாலை மிடைந்தன மேலெலாம்
மேக மாலை மிடைந்தன கீழெலாம். 961

௩௪. பொங்கு தேனிமிர் பூமிஞி றுமென
எங்கு மாதரு மைந்தரு மீண்டியத்
தூங்க மால்வரைச் சூழல்கள் யாவையும்
தங்கி நீங்கிலர் தாமினி தாயினார். 962

௩௫. இறக்க மென்பதை யெண்ணல ரன்னது
பிறக்க லன்னதோர் பீழைய தாதலிற்
துறக்க மெய்திய தூயவ ரேயென
மறக்க கிற்கில ரன்னதன் மாண்பெலாம். 963

வேறு.

௩௬. மஞ்சார் மலைவா ரணமொத்தது வானி லோடும்
வெஞ்சா யையுடைக் கதிரங்கதன் மீது பாயும்
பஞ்சா னனமொத் ததுமற்றது பாய வூறும்
செஞ்சோ ரியெனப் பொலிவுற்றது செக்கர் வானம். 964

௩௭. திணியார் சினைமா மரம்யாவையுஞ் செக்கர் பாயத்
தணியா தநறுந் தளிரீன்றன போன்று தாழா
அணியா வொளிவந்து நிரம்பலி னங்க மெங்கும்
மணியா லியன்ற மலையொத்தது மையில குன்றம். 965

௩௮. கண்ணுக் கினிதாகி விளங்கிய காட்சி யாலும்
எண்ணற் கரிதாகி யிலங்குசி ரங்க ளாலும்
வண்ணக் கொழுஞ்சந் தனஞ்சேர்த்தது மார்ப ணிந்த
அண்ணற் கரியான் றனையொத்தது வாசில் குன்றம். 966

௩௯. ஊனும் முயிரும் மனையாரொரு வர்க்கொருவர்
தேனும் மிஞிறுஞ் செறிதும்பியும் பம்பி யார்ப்ப
யானை யினமும் பிடியும்மிக லாளி யேறும்
மானுங் கலையும் மெனமால்வரை வந்தி ழிந்தார். 967

௪0. கால்வா னகத்தே ருடைவெய்யவன் காய்க டுங்கட்
கோல்பாய் கதிர்ப்புல் லுளைக்கொல்சினக் கோள ரிம்மா
மேல்பான் மலையிற் படவீங்கிருள் வேறி ருந்த
மால்யானை யீட்ட மெனவந்து பரந்த தன்றே. 968

சக. மந்தார முந்து மகரந்த மணங்கு லாவும்
அந்தா ரரசர்க் கரசன்ற னனீக வெள்ளம்
நந்தா தொலிக்குந் நரலைப்பெரு வேலை யெல்லாஞ்
செந்தா மரைபூத் தெனத்தீப மெடுத்த தன்றே. 969

சஉ. தண்ணற் கடலிற் றளிசிந்து தரங்க நீங்கி
விண்ணிற் சுடர்வெண் மதிவந்தது மீன்கள் சூழ
வண்ணக் கதிர்வெண் ணிலவீன்றன வாலு கத்தோ
டொண்ணித் திலமீன் றொளிர்வால்வளை யூர்வ தொத்தே. 970

சங. மீனாறு வேலை யொருவெண்மதி யீனும் வேலை
நோனா ததனை நுவலற்கருங் கோடி வெள்ளம்
வானா டியரிற் பொலிமாதர் முகங்க ளென்னும்
ஆனா மதியங்கண் மலர்ந்த தனீக வேலை. 971

சச. மண்ணும் முழவின் னொலிமங்கையர் பாட லோதை
பண்ணுந் நரம்பிற் பயில்வாரிசைப் பாணி யோதை
கண்ணும் முடைவே யிசைகண்ணுள ராட றோறும்
விண்ணும் மருளும் படிவிம்மி யெழுந்த வன்றே. 972

சரு. மணியின் னொளிநீக்கி வயங்கொளி முத்தம் வாங்கி
அணியும் முலையா ரகிலாவி புலர்த்து நல்லார்
தணியும் மதுமல் லிகைத்தாமம் வெறுத்து வாசம்
திணியும் மிதழ்ப்பித் திகைக்கத்திகை சேர்த்து வாரும். 973

சசு. புதுக்கொண்ட வேழம் பிணிப்போர்புனை பாட லோதை
மதுக்கொண்ட மாந்தர் மடவாரின்மி ழற்று மோதை
பொதுப்பெண்டி ரல்குற் புனைமேகலைப் பூச லோதை
கதக்கொண்ட யானை களியாற்களிக் கின்ற வோதை. 974

சஎ. உண்ணா வமுதன்ன கலைப்பொரு ளுள்ள துண்டும்
பெண்ணா ரமுதம் மனையார்மனத் தூடல் பேர்த்தும்
பண்ணான பாடல் செவிமாந்திப் பயன்கொ ளாடல்
கண்ணா லினிதுய்க் கவுங்கங்குல் கழிந்த தன்றே. 975

வரைக்காட்சிப் படலம் முற்றும்.

௨௩. பூக்கொய் படலம்.

௧. மீனுடை யெயிற்றுக் கங்குற் கனைகளை வெருண்டு வெய்ய
கானுடை நகங்க ளென்னு மாயிரங் கதிர்க ளோச்சித்
தானுடை யுதய மென்னுந் தமனியத் தறியி னின்று
மானிட மடங்கலென்னத் தோன்றினன் வயங்கும் வெய்யோன்

௨. முறையெலா முடித்த பின்னர் மன்னனு மூரித் தேர்மேல்[ளம்
இறையெலாம் வணங்கப் போனா னெழுந்துடன் சேனை வெள்
குறையெலாஞ் சோலை யாகிக் குழியெலாங் கழுநீ ராகித்
துறையெலாங் கமல மான சோணையா றடைந்த தன்றே. 977

௩. அடைந்தவ னிருந்த பின்ன ரருக்கனு மும்பர்ச் சார
மடந்தையர் குழாங்க ளோடு மன்னரு மைந்தர் தாமும்
குடைந்தவண் டுறையு மென்பூக் கொய்துநீ ராட மைநீர்
தடங்களு மடுவுஞ் சூழ்ந்த தண்ணறுஞ் சோலை சார்ந்தார். 978

௪. திண்சிலை புருவ மாகச் சேயரிக் கருங்க ணம்பால்
புண்சில செய்வ ரென்று போவன போன்ற மஞ்ஞை
பண்சிலம் பணிகளார்ப்ப நாணினாற் பறந்து போன
ஒண்சிலம் பரற்ற மாத ரொதுங்குதோ றொதுங்கு மன்னம். 979

௫. செம்பொன்செய் சுருளுந் தெய்வக் குழைகளுஞ் சேர்ந்து மின்னப்
பம்புதே னலம்ப வொல்கிப் பண்ணையி னூட னோக்கிக்
கொம்பொடுங் கொடிய னாரைக் குறிப்பறிந் துணர்த றேற்றார்
வம்பவிழ லங்கன் மார்பின் மைந்தரு மயங்கி நின்றார். 980

௬. பாசிழைப் பரவை யற்குல் பண்டருங் கிளவித் தண்டேன்
மூசிய கூந்தன் மாதர் மொய்த்தபே ரமலை கேட்டுக்
கூசின வல்ல பேச நாணின குயில்க ளெல்லாம்
வாசகம் வல்லார் முன்னின் றியாவர்வாய் திறக்க வல்லார்.

௭. நஞ்சினுங் கொடிய நாட்ட மழுத்தென நயந்து நோக்கிச்
செஞ்செவே கமலக் கையாற் றீண்டலு நீண்ட கொம்பர்
தஞ்சிலம் படியின் மென்பூச் சொரிந்திடை தாழ்ந்த வென்றால்
வஞ்சிபோன் மருங்கு லார்மாட் டியாவரே வளைகிலாதார். 982

௮. உம்புயத் தணங்கி னன்னா ரம்மலர்க் கைக டீண்ட
வம்பவி ழலங்கற் பங்கி வாளரி மருளுங் கோளார்
தம்புய வரைகள் வந்து தாழ்வன தளிர்த்த மென்பூங்
கொம்புக டாழு மென்றல் கூறலாந் தன்மைத் தொன்றோ.

௯. நதியினுங் குளத்தும் பூவா நளினங்கள் குவளை யோடு
மதிநுதல் வல்லி பூப்ப நோக்கிய மழலைத் தும்பி
அதிசய மெய்திப் புக்கு வீழ்ந்தன வலைக்குப் போகா
புதியன கண்ட போது விடுவரோ புதுமை பார்ப்பார். 984

௰. உலந்தருவயிரத் திண்டோ ளொழுகும்வா ளொளிகொண் மேனி
மலர்ந்தபூந் தொடையன் மாலை மைந்தர்பான் மயிலி னன்னார்
கலந்தவர் போல வொல்கி யொசிந்தன சிலகை வாராப்
புலந்தவர் போல நின்று வளைகில பூத்த கொம்பர். 985

௧௧. பூவெலாங் கொய்து கொள்ளப் பொலிவில துவள நோக்கி
யாவதாங் கணவர் கண்ணுக் கழகில வினையென் றெண்ணிக்
கோவையும் வடமு நாணுங் குழைகளுங் குழையப் பூட்டிப்
பாவையர் பனிமென கொம்பை நோக்கினர் பரிந்து நிற்பார்.

வேறு.

௧௨. துறும்போ தினிற்றேன் றுவைத்துண்டுழ றும்பி யீட்டம்
நறுங்கோதை யோடு நளிர்சின்னமு நீத்த நல்லார்
வெறுங்கூந்தன் மொய்க்கின் றனவேண்டுழி வேண்டு போதும்
உறும்போக மெல்லா நலனுள்வழி யுண்ப ரன்றே. 987

௧௩. மெய்ப்போதி னங்கைக் கணியன்னவண் மென்ப ளிங்கிற்
பொய்ப்போது தாங்கிப் பொலிகின்றதன் மேனி நோக்கி
இப்பாவை யெங்கோற் குயிரன்னவ ளென்ன வுன்னிக்
கைப்போதி னோடு நெடுங்கண்பனி சோர நின்றாள். 988

௧௪. கோளுண்ட திங்கண் முகத்தாளொரு கொம்பொர் மன்னன்
தோளுண்ட மாலை யொருதோகையைச் சூட்ட நோக்கித்
தாளுண்ட கச்சிற் றகையுண்ட முலைக்கண் மீது
வாளுண்ட கண்ணீர் மழையுண்டென வார நின்றாள். 989

௧௫. மயில்போல் வருவாண் மனங்காணிய காதன் மன்னன்
செயிர்தீர் மலர்க்கா விலொர்மாதவிச் சூழல்சேரப்
பயில்வா ளிலைபண்டு பிறிந்தறி யாள்ப தைத்தாள்
உயிர்நாடி யொல்கும் முடல்போலல மந்து ழன்றாள். 990

௧௬. செம்மாந்த தெங்கின் னிளநீரையொர் செம்ம னோக்கி
அம்மா வினைமங் கையர் கொங்கையி னைய வென்ன
எம்மாதர் கொங்கைக் கிவையொப்பன வென்றொ ரேழை
விம்மா வெதும்பா வெயராமுகம் வெய்து வேர்த்தாள். 991

௧௭. மைதாழ் கருங்கண்கள் சிவப்புற வந்து தோன்ற
நெய்தாவும் வேலா னெடுநெஞ்சு புலர்ந்து நின்றான்
எய்தாது நின்ற மலர்நோக்கி யெனக்கி தீண்டுக்
கொய்தீதி யென்றே குயிலைக்கரங் கூப்பு கின்றான். 992

௧௮. பேர்சொன்ன வீங்கும் பொருப்பன்ன பொலங்கொ டிண்டோள்
மாரன் னனையான் மலர்கொய்திருந் தானை வந்தோர்
காரன்ன கூந்தற் குயிலன்னவள் கண்பு தைப்ப
ஆரென்ன லோடும் மனலென்ன வெதும்பு கின்றாள். 993

௧௯. ஊற்றார் நறைநாண் மலர்மாத ரொருங்கு வாசச்
சேற்றால் விளையா தசெந்தாமரைக் கைகள் நீட்டி
ஏற்றாரை நோக்கா னிடையேந்தின னின்றொ ழிந்தான்
மாற்றா னுதவா னெடுவச்சையன் போலொர் மன்னன். 994

௨௦. தைக்கின்ற வேளைக் கினடன்னுயி ரன்ன மன்னன்
மைக்கொண்ட கண்ணா னெதிர்மாற்றவள்[1] பேர்விளம்ப
மெய்க்கொண்ட நாணந் தலைக்கொண்டிட விம்மி மென்பூக்
கைக்கொண்டு மோந்தா ளுயிர்ப்புண்டு கரிந்த தன்றே. 995

௨௧. திண்டே ரரசன் குலத்தேமொழித் தேவி மார்தம்
ஒண்டா மரைவாண் முகத்துண்மிளி ரொண்க ணெல்லாம்
கண்டா தரிக்கத் திரிவான்மதங் கவ்வி யுண்ண
வண்டா தரிக்கத் திரிமாமத யானை யொத்தான். 996

௨௨. சந்திக் கலாவெண் மதிவா ணுத லாட னக்கும்
வந்திக் கலாகுஞ் சுடர்வாட்கணி ணுட்கு நல்கி
நிந்திக்க லாகா வுருவத்தின னிற்க மென்பூச்
சிந்திக் கலாப மயிலிற்கண் சிவந்து போனார்[2]. 997

வேறு.

௨௩. வந்தெங் குந்தம் மன்னுயி ரேயோ பிறிதேயோ
கந்தந் தங்குஞ் சோர்குழல் காணார் கலைபேணார்
அந்தந் தோறு மற்றுகு முத்த மவைபாரார்
சிந்துஞ் சந்தத் தேமலர் நாடித் திரிகின்றார். 998

௨௪. யாழொக் குஞ்சொற் பொன்னனை யாளோ ரிகன்மன்னன்
தாழத் தாழா டாழ்ந்த மனத்தா டளர்கின்றான்
ஆழத் துன்னுங் கள்ள மனத்தா லவனின்ற
சூழற் கேதன் கிள்ளையை யேவித் தொடர்கின்றாள். 999

(பிரதி) 1. னவன் மாற்றவள். 2. போனாள்.

௨௫. அந்தா ராகத் தைங்கணை நூறு யிரமாகச்
சிந்தா நின்ற செய்கையி ளுற்செய் குவதோரான்
மந்தா ரங்கொண் டேகுதி[1] யோமா தவியென்றோர்
சந்தார் கொங்கைத் தார்குழ லாள்பாற் றளர்வாளும். 1000

௨௬. வாடிக் கொண்டாள் குற்ற நயந்தாண் முனிவாருள்
ஊடிக் காட்டக் காணு நயத்தா ளுடனில்லான்
தேடித் தேடிச் சேர்த்த நறும்பூஞ் செம்மாலை
சூடிச் சூடிக் கண்ணடி நோக்கித் துவள்வாளும். 1001

௨௭. மறலிக் கூறு டுங்கதிர் வேலா னிடையேவந்
துறவிக் கோலம் பெற்றில வென்று ளுடன்வாழ்விப்
பிறவிக் கேலா தென்செய்வ திப்பே ரணியென்னு
விறலிக் கீவா ளொத்திழை யெல்லாம் விடுவாளும். 1002

௨௮. தன்னைக் கண்டாண் மென்னடை கண்டா டமரேபோல்
துன்னக் கண்டா டோழமை யென்று டுணையென்றாள்
உன்னைக் கண்டா ரெள்ளுவர் பொல்லா துடுநீயென்
றன்னக் கன்னிக் காடை யளிப்பா ளமைவாளும். 1003

௨௯. பாகொக் குஞ்சொற் பைந்தொடி யாடன் படரல்குல்
ஆகக் கண்டோ ராடர வாமென் றயனண்ணும்
தோகைக் கஞ்சிக் கொம்பி ளொதுங்கித் துணரீன்ற
சாகைத் தங்கைக் கண்கள் புதைத்தே தளர்வாளும். 1004

௩௦. வம்பிற் பொங்குங் கொங்கை சுமக்கும் வலியின்றிக்
கம்பிக் கின்ற நுண்ணிடை நோக்கிக் கசிவாளும்
பைம்பொற் கிண்ணம் மெல்விர ருங்கிப் பயில்கின்ற
கொம்பிற் கிள்ளைப் பிள்ளையொ ளிக்கக் குழைவாளும். 1005

௩௧. பொன்னே தேனே பூமக ளேகா ணெனையென்னுத்
தன்னே ரில்லா னங்கொரு[2] கொய்பூந் தழைமூழ்க
இன்னே யென்னைக் காணுதி நீயென் றிகலித்தன்
நன்னீ லக்கண் கையின் மறைத்து நகுவாளும். 1006

௩௨ வில்லிற் கோதை நாணுறு மிக்கோ ரிகலங்கம்
புல்லிக் கொண்டார் தாமரை மென்பூ மலர்தாங்கி
அல்லிற் கோதை மாதர முகமா மரவிந்தச்
செல்வக் கானிற் செங்கதி ரென்னத் திரிவாரும். 1007

(பிரதி) 1. டீகுதி. 2. ரில்லா ளங்கொரு.

௩௩. சோலைத் தும்பி மென்குழ லூதத் தொடையெய்யும்
கோலைக் கொண்ட மன்மத வாயன் குறியுய்ப்ப
நீலத் துண்கண் மங்கையர் சூழ நிரையாவின்
மாலைப் போதின் மால்விடை யென்ன வருவாரும். 1008

௩௪. செய்யிற் கொள்ளும் தெள்ளமு தச்செஞ் சிலையொன்றும்
கையிற் பெய்யிற் காமனு நாணுங் கவிஞர்தம்
மையற் பேதை மாதர் மிழற்றும் மழலைச்சொற்
றெய்வப் பாடற் சொற்கலை வேண்டித் திரிவாரும். 1009

வேறு.

௩௫. ஊக்க முள்ளத் துடைய முனிவரால்
காக்க லாவது காமன்கை வில்லெனும்
வாக்கு மாத்திர மல்லது வல்லியிற்
பூக்கொய் வாள்புரு வக்கடை போலுமே. 1010

௩௬. நாறு பூங்குழ னன்னுதல் புன்னைமேல்
ஏறி னான்மனத் தும்பர்சென் றேறினாள்
ஊறு ஞானத் துயர்ந்தவ ராயினும்
வீறு சேர்முலை மாதரை வெல்வரோ. 1011

௩௭. சினையின் மேலிருந் தானுருத் தேவரால்
வனைய வும்மரி யாள்வனப் பின்றலை
நினைவு நோக்கமு நீங்கலன் கைகளால்
நனையு நாண்முறி யுங்கொய்து நல்கினான். 1012

௩௮. வண்டு வாழ்குழ லாண்முகம் வாட்டிடத்
தண்டு போற்புயத் தான்றடு மாறினான்
உண்டு கோபமென் றுள்ளத் துணர்த்துவாள்
தொண்டை வாயிற் றுடிப்பொன்று சொல்லவே. 1013

௩௯. ஏயுந் தன்மைய ரிவ்வகை யாரெலாம்
தூய வொண்மலர்ச் சோலைத் துறுமலர்
வேயுஞ் செய்கை வெறுத்தனர் வெண்டிரை
பாயுந் தீம்புனற் பண்ணைசென் றெய்தினார். 1014

பூக்கொய் படலம் முற்றும்.

௨௪. நீர்விளையாட்டுப் படலம்.

௧. புனைமலர்த் தடங்க ணோக்கிப் பூசல்வண் டார்த்துப் பொங்க
வினையறு துறக்க நாட்டு விண்ணவர் கணமு நாண
அனகரு மணங்க ணாறு மம்மலர்ச் சோலை நின்றும்
வனகரி பிடிக ளோடு வருவன போல வந்தார். 1015

௨. அங்கவர் பண்ணை நன்னீ ராடுவா னமைந்த தோற்றம்
கங்கைவார் சடையோ னன்ன மாமுனி கனல மேனாள்
மங்கைமார் செல்வத் தோடும் வானவர்க் கிறைவன் செல்வம்
பொங்குமா கடலுட் செல்லுந் தோற்றமே போன்ற தன்றே.

௩. மையவாங் குவளை யெல்லா மாதர்கண் மலர்கள் பூத்த
கையவாம் புயத்தார் தங்கள் கண்மலர் குவளை பூத்த
செய்யதா மரைக ளெல்லாந் தெரிவையர் முகங்கள் பூத்த
தையலார் முகங்க ளெல்லாம் தாமரை பூத்த வன்றே. 1017

௪. வண்டுணக் கமழுஞ் சுண்ணம் வாசநெய் நானத் தோடும்
கொண்டெதிர் வீசு வாருங் கோதை கொண் டோச்சு வாரும்
தொண்டைவாய்ப் பெய்த தூய்நீர் கொழுநர்மேற் றூர்க்கின் றாரும்
புண்டரீ கக்கை கூட்டிப் புனன்முகந் தெறிகின் றாரும். 1018

௫. தாளையேய் கமலத் தாளின் மார்புறத் தழுவு வாரும்
தோளையே பற்றி வெற்றித் திருவெனத் தோன்று வாரும்
பாளைவீ விரிந்த தென்னப் பரந்துநீ ருந்து வாரும்
வாளைமீ னுகள வஞ்சி மைந்தரைத் தழுவு வாரும். 1019

௬. மின்னொத்த விடையி னாரும் விடமொத்த விழியி னாரும்
சின்னத்தி னளக பந்தி திருமுக மறைப்ப நீக்கி
அன்னத்தை வருக வொன்னோ டாடவென் றழைக்கின் றாரும்
பொன்னொத்த முலையின் வந்து பூவொத்த வுளைகின் றாரும்.

௭. பண்ணுளர் பவளம் தொண்டை பங்கயம் பூத்த தன்ன
வண்ணவாய்க் குவளையுண்கண் மருங்கிலாக் கரும்பி னன்னார்
உண்ணிறை கயலை நோக்கி யோடுநீர்த் தடங்கட் கெல்லாம்
கண்ணுள வாங்கொ லென்று கணவரை வினவு வாரும். 1021

௮. தேனகு நறவ மாலைச் செறிகுழற் றெய்வ மன்னான்
தானுடைக் கோல மேனி தடத்திடைத் தோன்ற நோக்கி
நானக நகுகின் றாளிர் நன்னுத றோழி யாமென்
றானமில் விலையி னார முளங்குளிர்ந் துதவு வாரும். 1022

௯. குண்டலன் திருவில் வீசக் குலமணி யார மின்ன
விண்டொடு வரையின் வைகு மென்மயிற் கணங்கள் போலும்
வண்டுளர் கோதை மாதர் மைந்தர்தம் வயிரத் திண்டோட்
டண்டுகள் தழுவு மாசை புனற்கரை சார்கின் றாரும். 1023

௧௰. அங்கிடை யுற்ற குற்றம் யாவதென் றறித றேற்றும்
செங்கா லனைய நாட்டஞ் சிவப்புறச் சீறிப் போன
மங்கையோர் கமலச் சூழன் மறைந்தனன் மறைய மைந்தன்
பங்கய முகமென் றோரா தையுற்றுப் பார்க்கின் றானும். 1024

௧௧. பொற்றொடி தளிர்க்கைச் சங்கம் வண்டொடு புலம்பி யார்ப்ப
எற்றிநீர் குடையுந் தோறு மேந்துபே ரல்கு னின்றும்
கற்றைமே கலைக ணீங்கிச் சிறடி கௌவக் காலில்
சுற்றிய நாக மென்று துணுக்கத்தாற் றுவள்கின் றாரும். 1025

௧௨. குடைந்துநீ ராடு மாதர் குழாம்புடை சூழ வாழித்
தடம்புயம் பொலிய வாண்டோர் தார்கெழு வேந்த னின்றான்
கடைந்தநா ளமுதி னோடுங் கடலிடை வந்து தோன்றும்
மடந்தையர் சூழ நின்ற மந்தரம் போல மாதோ. 1026

௧௩. தொடியுலாங் கமலச் செங்கைத் தூநகைத் துவர்த்த செவ்வாய்க்
கொடியுலா மருங்கு னல்லார் குழாத்தொரு குரிசி னின்றான்
கடியுலாங் கமல வேலிக் கண்ணகன் கான யாற்றுப்
பிடியெலாஞ் சூழ நின்ற பெய்மத யானை யொத்தான். 1027

௧௪. கானமா மயில்க ளெல்லாங் களிகெடக் களிக்குஞ் சாயற்
சோனைவார் குழலி னார்தங் குழாத்தொரு தோன்ற னின்றான்
வானயா றதனை நண்ணி வயின்வயின் விளங்கித் தோன்றும்
மீனெலாஞ் சூழ நின்ற விரிகதிர்த் திங்க ளொத்தான். 1028

௧௫. மேவலாந் தகைமைத் தல்லால் வேழமிற் றடக்கை வீரற்
கேவெலாங் காட்டு கின்ற விணைநெடுங் கண்ணு ரேழை
பாவைமார் பரந்த கோலப் பண்ணையிற் பொலிவாள் வண்ணப்
பூவெலா மலர்ந்த பொய்கைத் தாமரை பொலிவ தொத்தாள்.

௧௬. மிடனுடைக் கொடிய வேலே யென்னலாய் மிளிர்வ வென்னச்
சுடர்முகத் துலவு கண்ணு டோகையர் சூழ நின்றாள்
மடனுடைப் போது காட்டும் வளர்கொடி பலவுஞ் சூழக்
கடலிடைத் தோன்று மென்பூங் கற்பக வல்லி யொத்தாள்.

௧௭. தேரிடைக் கொண்ட வல்குற் றெங்கிடைக் கொண்ட கொங்கை
ஆரிடைச் சென்றுங் கொள்ள வொண்கிலா வழகு கொண்டாள்
வாரிடைத் தனமீ தாட மூழ்கினாள் வதன மைதீர்
நீரிடைத் தோன்றுந் திங்க ணிழலெனப் பொலிந்த தன்றே. 1031

வேறு.

௧௮. மலைக டந்த புயங்கண் மடந்தைமார்
கலைக டைந்தக லல்குல்க டாம்படு
முலைக டந்தமின் முந்தி நெருங்கலால்
நிலைக டந்து பரந்தது நீத்தமே. 1032

௧௯. செய்ய வாய்வெளுப் பக்கண் சிவப்புற
நெய்ய ராக மழியத் துகினெகத்
தொய்யின் மாமுலை மங்கையர் தோய்தலாற்
பொய்கை காதற் கொழுநரைப் போன்றதே. 1033

௨௰. ஆன தூயவ ரோடுட னாடினால்
ஞான நீரவ ராகுத னன்றரோ
தேனு நாவியுந் தேக்ககி லாவியும்
மீனு நாறின வேறினி வேண்டுமோ. 1034

௨௧. மிக்க வேந்தர்தம் மெய்யழி சாந்தொடும்
புக்க மங்கையர் குங்குமம் போர்த்தலால்
ஒக்க நீல முகிற்றலை யோடிய
செக்கர் வானக மொத்தது தீம்புனல். 1035

௨௨. காக துண்ட நறுங்கல வைக்களி
ஆக முண்ட தடங்களு நீங்கலால்
பாக டர்ந்த பனிக்கனி வாய்ச்சியர்
வேக டஞ்செய் மணியென மின்னினார். 1036

௨௩. பாய ரித்திற லான்பசுஞ் சாந்தினால்
தூய பொற்புயத் துப்பொதி தூக்குறி
மீய ரித்துவி ளக்கவொர் மெல்லியல்
சேய ரிக்கருங் கண்கள் சிவந்தவே. 1037

௨௪. கதம்ப நாள்விரை கள்ளவிழ் தாதொடும்
ததும்பு பூந்திரைத் தண்புனல் சுட்டதால்
நிதம்ப பாரத்தோர் நேரிழை காமத்தால்
வெதும்பு வீரருடல் வெப்பம் வெதுப்பவே. 1038

௨௫. மைதய லாளையொர் தாரணி தோளினான்
நெய்கொ ளோதியி னீர்முகந் தெற்றினான்
செய்ய தாமரைச் செல்வியைத் தீம்புனல்
கையி னாட்டுங் களிற்றர சென்னவே. 1039

௨௬. அளியு மென்னடை தோற்க நடந்தவர்
ஒளிகொள் சீறடி யொத்தன வரிமென
விளிவு தோன்ற மிதிப்பன போன்றன
நளின மேறிய நாகிள வன்னமே. 1040

௨௭. எரிந்த சிந்தைய ரெத்தனை யென்கெனோ
அரிந்த கூருகி ராலழி சாந்தினால்
தெரிந்த கொங்கைகள் செவ்விய நூல்புடை
வரிந்த வண்கல சங்களை மானுமே. 1041

௨௮. தாழ நின்ற தகைமலர்க் கையினால்
ஆழி மன்னொரு வற்குரைத் தானது
வீழி யின்கனி வாயொரு மெல்லியல்
தோழி கண்ணிற் கடைக்கணிற் சொல்லினாள் 1042

௨௯. தள்ளி யோடி யலைதடு மாறலால்
தெள்ளு நீரிடை மூழ்குசெந் தாமரை
புள்ளி மானனை யார்முகம் போல்கிலா
துள்ள நாணி யொளிப்பன போன்றவே. 1043

௩௦. இனைய வெய்த யிரும்புன லாடிய
வனைக ருங்குழன் மாதரும் மைந்தரு
அனைய நீர்வறி தாகவந் தெய்தினார்
புனைந றுந்துகில் பூணொடு தாங்கினார். 1044

௩௧. மேவி னார்பிரிந் தாரந்த வீங்குநீர்
தாவு தண்மதி தன்னொடுந் தாரகை
ஓவு வானமு முண்ணிறை தாமரைப்
பூவெ லாங்குடி போனதும் போன்றவே. 1045

௩௨. மானி னோக்கியர் மைந்தரோ டாடிய
ஆன நீர்விளை யாடலை நோக்கினான்
தானு மன்னது காதலித் தானென
மீன வேலையை வெய்யவ னெய்தினான். 1046

௯௩. ஆற்ற லின்மையி னுலழிந் தேயுந்தம்
வேற்று மன்னர்தம் மேல்வரும் வேந்தர்போல்
ஏற்று மாதர் முகங்கள்கண் டெங்கனும்
தோற்ற சந்திரன் மீளவுந் தோன்றினன். 1047

நீர்விளையாட்டுப் படலம் முற்றும்.

உரு. உண்டாட்டுப் படலம்.

க. வெண்ணிற நறைநிறை வெள்ள மென்னவும்
பண்ணிறஞ் செறிந்திடை பரந்த தென்னவும்
உண்ணிறை காமமிக் கொழுகிற் றென்னவுந்
தண்ணிற நெடுநிலாத் தழைத்த தெங்குமே. 1048

உ. கலந்தவர்க் கினியதோர் கள்ளு மாய்ப்பிரிந்
துலந்தவர்க் குயிர்தொடர் விடமு மாயுடன்
புலந்தவர்க் குதவிசெய் புதிய தூதுமாய்
மலர்ந்தது நெடுநிலா மதனன் வேண்டவே. 1049

௩. ஆறெலாங் கங்கையே யாய வாழிதான்
ஊறுபாற் கடலையே யொத்த குன்றெலாம்
ஈறிலான் கயிலையே யியைந்த வெண்ணினி
வேறியாம் புகல்வது நிலவின் வீக்கமே. 1050

௪. எள்ளருந் திசைகளோ டியாரும் யாவையும்
கொள்ளைவெண் ணிலவினாற் கோலங் கோடலால்
வள்ளுறை வயிரவாண் மகர கேதனன்
வெள்ளணி யொத்தது வேலை ஞாலமே. 1051

௫. தயங்குதா ரகைபுரை தரள நீழலும்
இயங்குகான் மிடைந்ததா ளெழினிச் சூழலும்
கயங்கள்போன் றொளிர்பளிங் கடுத்த கானமும்
வயங்குபூம் பந்தரு மகளி ரெய்தினர். 1052

௬. பூக்கம ழோதியர் போது போக்கிய
சேக்கையின் விளைசெருச் செருக்குஞ் சிந்தையார்
ஆக்கிய வமுதென வம்பொன் வள்ளத்து
வாக்கிய பசுநறு மாந்தன் மேயினர். 1053

௭. மீனுடை வானுடை விஞ்சை நாட்டவர்
ஊனுடை யுடம்பினு ருருவ மொப்பிலார்
மானுடை நோக்கினர் வாயின் மாந்தினர்
தேனுடை மலரிடைத் தேன்பெய் தென்னவே. 1054

அ. உக்கபால் புரைநிலா வுண்ட வள்ளமும்
கைக்கவி னொளிபடச் சிவந்து காட்டத்தன்
மைக்கணுஞ் சிவந்ததோர் மடந்தை வாய்வழிப்
புக்கதே னமிர்தமாய்த் திரிந்த போன்றவே. 1055

கூ. தாமமு மானமுந் தகைந்த தன்மையிற்
றாமமென் குழலிய ருண்ட தூநறை
ஓமவெங் குழியுறு நெய்யி னுள்ளுறுங்
காமவெங் கனலினைக் கனற்றிக் காட்டிற்றே. 1056

வேறு.

க0. விடனொக்கு நெடிய நோக்கி னமுதொக்கு மின்சொ லார்தம்
மடனொக்கு மடனு முண்டோ வாணுத லொருத்தி காணச்
சடனொக்கு நிழலைப் பொன்செய் தண்ணறுந் தேறல் வள்ளத்
துடனொக்க[1] வுவந்து நீயே யுண்ணுதி தோழி யென்றாள். 1057

கக. அச்சநாண் மருங்கு லாளோ ரணங்கனா ளளக பந்தி
நச்சுவேற் கருங்கட் செவ்வாய் நகைமுக மதுவுட் டோன்றப்
பிச்சிநீ யென்செய் தாயிப் பெருநற விருக்க வாளா
எச்சிலை நுகர்தி யோவென் றெயிற்றரும் பிலங்க நக்காள். 1058

க௨. புறமெலா நகைசெய் தேசப் பொருவரு மேனி வேறோர்
மறமுலாங் கொலைவேற் கண்ணாண் மணியின்வள் ளத்து வெள்ளை
நிறநிலாக் கதிர்கள் பாய நிறைந்தன போன்று தோன்ற
நறவென வதனை[2] வாயின் வைத்தன ளுணாக் கொண்டாள். 1059

க௩. யாழ்க்குமின் குழற்கு மின்ப மருளின விவையா மென்னக்
கேட்குமென் மழலைச் சொல்லோர் கிஞ்சுகங் கிடந்த வாயாள்
தாட்கருங் குவளை தோய்ந்த தண்ணறைச் சாடி யுட்டன்
வாட்கணி னிழலைக் கண்டாள் வண்டென வோச்ச லுற்றாள். 1060

(பிரதி) 1. நுகர்த நீயே. 2. நறவின தனை.

கச. களித்தகண் மதர்ப்ப வாங்கோர் கனங்குழை கள்ளி னுள்ளால்
வெளிப்படு கின்ற காட்சி வெண்மதி நிழலை நோக்கி
அளித்தன னபயம் வானத் தரசினை யஞ்சி நீவந்
தொளித்தனை யடங்க லென்றாங் கினியன வுணர்த்து கின்றாள். 1061

கரு. கண்மணி வள்ளத் துள்ளே களிக்குந்தன் முகத்தை நோக்கி
விண்மதி மதுவி னாசை வீழ்ந்ததென் றொருத்தி யுன்னி
உண்மகிழ் துணைவ னோடு மூடுநாள் வெம்மை நீங்கித்
தண்மதி யாதி யாகில் தருவனிந் நறவை யென்றாள். 1062

கசு. எள்ளொத்த கோல மூக்கி னேந்திழை யொருத்தி பூங்கை
தள்ளத்தண் ணறவை யெல்லாந் தவிசிடை யுகுத்துந் தேறாள்
உள்ளத்தின் மயக்கந் தன்னு ளுட்புறத் துண்டென் றெண்ணி
வள்ளத்தை மறித்து வாங்கி மணிநிற விதழின் வைத்தாள்.

கஎ. வான்றனைப் பிரித லாற்று வண்டினம் வச்சை மாக்கள்
ஏன்றமா நிதியம் வேட்ட விரவல ரென்ன வார்ப்பத்
தேன்றருங் கமலச் செவ்வாய் திறந்தன ளுகர நாணி
ஊன்றிய கழுநீர் நாளத் தாளினா லொருத்தி யுண்டாள். 1064

கஅ. புள்ளுறை கமல வாவிப் பொருகயல் வெருவி யோட
வள்ளுறை கழித்த வாள்போல் வசியுற வயங்கு கண்ணாள்
கள்ளுறை நெறிமென் கூந்தற் களியிள மஞ்ஞை யன்னாள்
உள்ளுறை யன்ப னுண்ணு னெனவுன்னி நறவை யுண்ணாள்.

கசு. அழிகின்ற வறிவி னாலோ பேதைமை யாலோ வாற்றிற்
சுழியொன்றி நின்ற தன்ன வுந்தியா ளொருத்தி செந்தேன்
பொழிகின்ற பூவின் வேய்ந்த பந்தரைக் கிழித்துக் கீழ்வந்
திழிகின்ற கொழுநி லாவை நறவென வள்ளத் தேற்றாள். 1066

உ0. மின்னென நுடங்கு கின்ற மருங்குலா ளொருத்தி மெல்ல
இன்னமு தனைய வின்சொ லிடைதடு மாறி யேய்ந்த
வன்னமே கலையை நீக்கி மலர்த்தொடை யல்குல் சூழ்ந்தாள்
பொன்னரி மாலை கொண்டு புரிகுழல் புனைய லுற்றாள். 1067

வேறு.

உக. கூற்றுறழ் நயனங்கள் சிவப்பக் கூனுதல்
ஏற்றிவா ளெயிறுக ளதுக்கி யின்றனிர்
மாற்றருங் கரதல மறிக்கு மாதொரு
சீற்றமா மபிநயந் தெரிக்கின் றாரினே. 1068

௨௨. துடித்தவர் துவரிதழ்த் தொண்டைத் தூவிலர்க்
கடித்தவா லெயிறுக ளதுக்கிக் கண்களாம்
வடித்தவெங் குருதிவேல் விழிக்கு மாதர்மெய்
பொடித்தவேர்[1] புறத்தருஞ் சுறவம் போன்றவே. 1069

௨௩. கனித்திர ளிதழ்பொழி செம்மை கண்புக
நினைப்பதொன் றுரைப்பதொன் றாயொர் நேரிழை
தனித்தட மரைமலர் முகத்த சாபமும்
குனித்தது பனித்தது குழலித் திங்களே. 1070

௨௪. இலவிதழ்த் துவர்விட வெயிறு தேன்வர
முலைமிசைக் கச்சொடு கலையு மூட்டற
அலைகுழல் சரிதர வசதி யாடலாற்
கலவிசெய் கொழுநருங் கள்ளு மொத்தவே. 1071

௨௫. கனைகடற் கர்மனுற்[2] கலக்க முற்றதை
அனகனுக் கறிவியென் றறியப் போக்குமோர்
இனமணிக் கலையினு டோழி நீயுமென்
மனமெனத் தாழ்தியோ வருதி யோவென்றாள். 1072

௨௬. மான்விழி யொருத்தியோர் மதுகை வேந்தன்பால்
ஆனதன் பாங்கிய ராயி னாரெலாம்
போனவர் போனவர்த் தொடர்ந்து போக்கினள்
தானுமங் கவர்கள்பின் றமிய ளேகினள். 1073

௨௭. மன்றனு றொருசிறை யிருந்தொர் வாணுதல்
தன்றுணைக் கிள்ளையைத் தழீஇயென் னாவியை
இன்றுபோய்க் கொணர்கிலை யென்செய் தாயெனக்
கன்றிலோ டொத்தியென் றழுது சீறினள். 1074

௨௮. விரைசெய்பூஞ் சேக்கையந் தெப்ப மீமிசைக்
கரைசெயா வாசையங் கடலு ளாளொரு
பிரசமென் குதலையாள் கொழுநன் பேரெலாம்
உரைசெயுங் கிள்ளையை யுவந்து கூவினள். 1075

௨௯. வளைபயின் முன்கையோர் மயில னுட்குத்தன்
னிளையவள் பெயரினைக் கொழுந னீதலும்
முளையெயி றிலங்கிட முறுவல் வந்தது
களகள வுதிர்ந்தது கயற்க ணாலியே. 1076

(பிரதி) 1. பொடித்ததோ. 2. கனைகடற் கள்ளினுற்

௯௦. செற்றமுன் புரிந்ததோர்[1] செம்மல் வெம்மையாற்
பற்றறு மல்குலிற் பரந்த மேகலை
அற்றுகு மணியின்முன் பவனி சேர்ந்தன
பொற்றொடி யொருத்திகண் பொழுத முத்தமே. 1077

௯௧. தோடவிழ் கூந்தலா ளொருத்தி தோன்றலோ
டூடுகெ னேவுயி ருருகு நோய்கெடக்
கூடுகெ னேவவன் குணங்கள் வீணையிற்
பாடுகெ னேவெனப் பலவும் பன்னினாள். 1078

௯௨. மாடகம் பற்றிய மகர வீணையிற்
றோடவிழ் மலர்க்கரஞ் சிவப்பத் தொட்டனள்
பாடின ளொருத்திதன் பாங்கு ளார்களோ
டேடின துரைசெயா னுள்ளத் துள்ளதே. 1079

௯௩. குழைத்தமென் கொம்பனா ளொருத்தி கூடலை
இழைத்தன ளவளஃ திட்ட போதெலாம்
பிழைத்தது மனங்கவேள் பிழைப்பி லம்பொடும்
உழைத்தன னுயிர்த்தன னுயிருண் டென்னவே. 1080

௯௪. பந்தணி விரலினா ளொருத்தி பையுளாற்
சுந்தர னொருவன்பாற் றூது போக்கினாள்
வந்தன னெனக்கடை யடைத்து மாற்றினாள்
சிந்தனை தெரிந்தில சிவந்த நாட்டமே. 1081

௯௫. உய்த்தபூம் பள்ளியி னூட னீங்குவாள்
சித்தமுண் டொருத்திதன் னன்பன் றேர்கிலன்
பொய்த்ததோர் சூரியா னிமிர்ந்து போக்குவாள்
எத்தனை யிறந்தன கடிகை யீண்டென்றாள். 1082

௯௬. விதைத்தமென் காதலின் வித்து மெய்ந்நிறை
இதைப்புன னனைத்தலின் முளைத்த தேயெனப்
பதைத்தன னொருவன்மே லொருத்தி பஞ்சடி
உதைத்தலும் பொடித்தன வுரோம ராசியே. 1083

௯௭. ஏய்ந்தபே ரெழிலினா னொருவ னெய்தினான்
வேய்ந்தபோ லெங்கணு மனங்கன் வெங்கணை
பாய்ந்தபூம் பள்ளியிற் படுத்த பல்லவந்
தீய்ந்தவா கோக்கினான் தளிர்க்குஞ் சிந்தையான். 1084

(பிரதி) 1. புரிந்ததோ.

௩௮. பொலிந்தவாண் முகத்தினன் பொங்கித் தன்னையு
மலிந்தபே ருவகையன் மாற்று வேந்தரை
நலிந்தவா ளுழவனோர் நங்கை கொங்கைபோய்
மெலிந்தவா நோக்கித்தன் புயங்கள் வீங்கினான். 1085

௩௯. ஊட்டிய சாந்துவெந் துலரும் வெம்மையான்
நாட்டினை யளித்திநீ யென்று நல்லவர்
ஆட்டுநீர்க் கலசமே யென்ன லரியதோர்
வாட்டொழின் மன்னற்கோர் மங்கை கொங்கையே. 1086

௪௰. பயிருறு கிண்கிணி பரந்த மேகலை
வயிரவொண் பூண்களை வாங்கி நீக்கினாள்
உயிருறு தலைவன்பாற் போக வுன்னினாள்
செயிருறு திங்களைத் தீய நோக்கினாள். 1087

௪௧. ஏலுமிவ் வன்மையை யென்னென் றுன்னுதும்
ஆலைமென் கரும்பிலா வொருவற் காங்கொரு
சோலைமென் குயிலனாள் சுற்றி வீக்கிய
மாலையை நிமிர்த்தில வயிரத் தோள்களே. 1088

௪௨. சோர்குழ லொருத்திதன் வருத்தஞ் சொல்லுவாள்
மாரனை நோக்கியோர் மாதை நோக்கினாள்
காரிகை யவளிவள் கருத்தை நோக்கியோர்
வேரியந் தெரியலான் வீடு நோக்கினாள். 1089

௪௩. சினங்கெழு வேற்கையோர் செம்மல் பாலொரு
புனங்குழை மயிலனாள் கடிது போயினாள்
மனங்குழை நறவமோ மாலை தான்கொலோ
அனங்கனோ யார்கொலோ வழைத்த தூதரே. 1090

௪௪. தொகுதரு கார்தற்குத் தோற்ற சிற்றத்தோர்
வகிர்மதி நெற்றியாண் மழைக்க ணாளிவன்
தருதலு முற்றதென் னென்று கொற்றவன்
நகுதலு நக்கன[1] ளூணு நீக்கினாள். 1091

௪௫. பொய்த்தலை மருங்குலா ளொருத்தி புல்லிய
கைத்தல நீத்தவன் கருத்தை நோக்கினாள்
சித்திரம் போன்றதச் செயலோர் தோன்றற்குச்
சத்திர மார்பிடைத் தைத்த தொத்ததே. 1092

(பிரதி) 1. நோக்கின.

௪௬. மெல்லிய லொருத்திதான் விரும்புஞ் சேடியைப்
புல்லிய கையினள் போதி தூதெனச்
சொல்லுவா ளுறுமுற நாணுஞ் சொல்லலள்
எல்லையில் பொழுதெலா மிருந்து விம்மினாள். 1093

௪௭. [illegible]றுபே ரன்பினா ளொருத்தி யாங்கொரு
மாறிலாக் காதலான் செவ்வி மாறொரு
நாறுபூங் கோதைபாற் சொல்ல நண்ணுவாள்
வேறுவே றுறச்சில மொழிவி ளம்பினாள். 1094

௪௮. கருத்தொரு தன்மைய துயிரு மொன்றுதம்
அருத்தியு மத்துணை யாய தன்மையால்
ஒருத்தியு மொருவனு முடனு மொன்றெனப்
பொருத்தின ரிவரெனப் புல்லி னாரரோ. 1095

௪௯. வெதிர்பொரு தோளினா ளொருத்தி வேந்தன்வந்
தெதிர்தலுந் தன்மன மெழுந்து முன்செல
மதிமுகங் கதுமென வணங்கி னாளவன்
புதுமையோ விதுவென வச்சம் பூத்ததே. 1096

௫௦. துனிவரு நலத்தொடுஞ் சோர்கின் றாளொரு
குனிவரு நுதலிக்குக் கொழுந னின்றியே
தனிவருந் தோழியுந் தாயு மொத்தன
இனியபூந் தென்றலு மிரவு மென்பவே. 1097

௫௧. நீக்கிய காதலா ளொருத்தி யந்தியுள்
தாக்கிய தெய்வமுண் டென்னுந் தன்மையால்
நோக்கினா ரின்றன னுவன்ற கேட்கிலள்
போக்கின தூதினோ டுணர்வும் போக்கினாள். 1098

௫௨. மறப்பிலள் கொழுநனை வரவு நோக்குவாள்
பிறப்பினோ டிறப்பெனப் பெயருஞ் சிந்தையாள்
துறப்பரு முகிலிடைத் தோன்று மின்னெனப்
புறப்படும் புகுமொரு பூத்த கொம்பனாள் 1099

௫௩. எழுதருங் கொங்கைமே லனங்க னெய்தவம்
புழுதவெம் புண்களில் வளைக்கை யொற்றினாள்
அழுதனள் சிரித்தன ளற்றுஞ் சொல்லலள்
தொழுதன ளொருத்தியைத் தூது வேண்டினாள், 1100

ருச. ஆர்த்தியு முற்றது மறிஞர்க் கற்றந்தான்
வார்த்தையி னுணர்த்துதல் வறிதன் றேமனம்
வேர்த்தனள் வெதும்பினண் மெலிந்து சோர்ந்தனள்
பார்த்தன ளொருத்திதன் பாங்க னாளையே. 1101

ருரு. தனங்களி னிளையவர் தம்மின் மும்மடி
கனங்களி யிடையிடை களிக்குங் கள்வனாய்
மனங்களி னுழைதர மாந்து தேறலை
அனங்கனு மருந்தின னாதல் வேண்டுமே. 1102

வேறு.

ருசு. நறைகமழ லங்கன் மாலை நனிநறுங் குஞ்சி மைந்தர்
துறையறி கலவிச் செவ்வித் தோகையர் தூசு வீசி
நிறையக லல்குல் புல்குங் கலைகழித் தகல நீத்தார்
அறைபறை யனைய நீரா ரருமறைக் காவ ரோதான். 1103

ருஎ. பொன்னருங் கலனுந் தூசும் புறத்துள துறத்தல் வம்பே
நன்னுத லொருத்தி தன்பா லகத்துள நாணு நீத்தாள்
உன்னருந் துறவு பூண்ட வுரனுடை யொருவ னேபோல்
தன்னையுந் துறக்குந் தன்மை காமத்தே தங்கிற் றன்றே. 1104

ருஅ. பொருவரு மதனன் போல்வா னொருவனும் பூவின் மேலத்
திருவினுக் குவமையன்ன ளொருத்தியுஞ் சேக்கைப் போரில்
ஒருவருக் கொருவர் தோலா ரொத்தன ருயிரு மொன்றே
இருவர துணர்வு மொன்றே யென்றபோ தியாவர் வெல்வார்.

ருகூ. கொள்ளைப்போர் வாட்க ணாளங் கொருத்தியோர் குமர னன்னான்
வள்ளத்தா ரகலந் தன்னை மலர்க்கையாற் புதைப்ப நோக்கி
உள்ளத்தா ருயிர னுண்மே லுதைபடு மென்று நீர்துங்
கள்ளத்தாற் புதைத்தி ரென்னா முன்னையிற் கனன்று மிக்காள்.

சுO. பாலுள பவளச் செய்வாய்ப் பல்வளை நிகர்த்த மென்றோள்
வேலுள நோக்கி னாளோர் மெல்லியல் வேலை யன்ன
மாலுள சிந்தை யானோர் மழைவளர் தடக்கை யாற்கு
மேலுள வரம்பை மாத ரென்பதோர் விருப்பை யீந்தாள்.

வேறு.

சுக. புனத்துறை மயிலனாள் கொழுநன் பொய்புரை
நினைத்தனள் சீறுவா ளொருத்தி நீடிய
சினத்தொடு காதலன் செய்த போரிடை
மனத்துறை காதலே வாகை கொண்டதே. 1108

௬௨. கொலையுரு வமைந்தெனக் கொடிய நாட்டத்தோர்
கலையுரு வல்குலாள் கணவற் புல்குவாள்
சிலையுரு வழிதரச் சிறந்த மார்பிற்றன்
முலையுரு வினவென முதுகை நோக்கினாள். 1109

௬௩. குங்குமந் திமிர்ந்தன கோதை சோர்ந்தன
சங்கின முரன்றன கலையுஞ் சாற்றின
பொங்கின சிலம்பொலி பூச லிட்டன
மங்கைய ரிளநல மைந்த ருண்ணவே. 1110

௬௪. துனியுறு புலவியைக் காதற் சூழ்சுடர்
பனியெனத் துரத்தலும் பதைக்குஞ் சிந்தையாற்
புனையிழை யொருமயில் பொய்யு றங்குவாள்
கனவெனு நலத்தினாற் கணவற் புல்லினாள். 1111

௬௫. வட்டவாண் முகத்தொரு மயிலு மன்னனும்
கிட்டிய போதுடல் கிடைக்கப் புல்லினார்
விட்டிலர் கங்குலின் விடிவு கண்டிலர்
ஒட்டிய வுடல்பிரிப் புணர்கி லாமையால். 1112

௬௬. அருங்களி மால்களி றனைய வீரர்க்கும்
கருங்குழன் மகளிர்க்குங் கலவிப் பூசலால்
நெருங்கிய வனமுலை சுமக்க நேர்கலா
மருங்கெனத் தேய்ந்தது மாலைக் கங்குலே. 1113

௬௭. கடையுற நன்னெறி காண்கி லாதவர்க்
கிடையுறு திருவென விந்து நந்தினான்
படர்திரைக் கருங்கடற் பரமன் மார்பிடைச்
சுடர்மணி யாமென விரவி தோன்றினான். 1114

உண்டாட்டுப் படலம் முற்றும்.

உகூ. எதிர்கோட் படலம்.

வேறு.

க. அடாநெறி யடைதல் செல்லா வருமறை யறைந்த[1] நீதி
விடாநெறிப் புலமைச்செங்கோல் வெண்குடைவேந்தர்வேந்தன்
படாமுக மலையிற் றோன்றிப் பருவமுற் றருவி நல்கும்
கடாநிறை யாறு பாயுங் கடலொடுங் கங்கை சேர்ந்தான். 1115

உ. கப்புடை நாவி னாக ருலகமுங் கண்ணிற் றோன்றத்
துப்புடை மணலிற் றாகிக் கங்கைநீர் சுருங்கிக் காட்ட
அப்புடை யனீக வேலை யகன்புனன் முகந்து மாந்த
உப்புடைக் கடலுந் தெண்ணீ ருண்ணசை யுற்ற தன்றே. 1116

ங. ஆண்டுநின் றெழுந்து போகி யகன்பணை மிதிலை யென்னும்
ஈண்டுநீர் நகரின் பாங்க ரிருநிலக் கிழவ னெய்தத்
தாண்டுமாப் புரவித் தானைத் தண்ணளிச் சனக னென்னும்
தூண்டரு வயிரத் தோளான் செய்தது சொல்ல லுற்றாம். 1117

ச. வந்தன னரச னென்ன மனத்தெழு முவகை பொங்கிக்
கந்தடு களிறுந் தேருங் கலினமாக் கடலுஞ் சூழச்
சந்திர னிரவி தன்னைச் சார்வதோர் தன்மை தோன்ற
இந்திர திருவன் றன்னை யெதிர்கொள்வா னெழுந்து வந்தான். 1118

ரு. கங்கைநீர் நாடன் சேனை மற்றுள கடல்க ளெல்லாம்
சங்கின மார்ப்ப வந்து சார்வன போலச் சாரப்
பங்கயத் திருவைத் தந்த பாற்கட லெதிர்வ தேபோன்
மங்கையைப் பயந்த வேந்தன் வளநகர்வந்த தன்றே. 1119

வேறு.

சு. இலைதுலா வயிலினா னனிகமே ழெனவுலாய்
நிலைகுலா மகரநீர் நெடியமா கடலெலாம்
அலகின்மா களிறுதேர் புரவியா ளெனவிராய்
உலகெலா நிமிர்வதே பொருவுமோ ருவமையே. 1120

எ. தொங்கல்வெண் குடைதொகைப் பிச்சமுட் படவிராய்
எங்கும்விண் புதைதரப் பகன்மறைந் திருள்செயப்
பங்கயஞ் செய்யவும் வெளியவும் பலபடத்
தங்குதா மரையுடைக் கானமே சாலுமே. 1121

(பிரதி) 1. நிறைந்த

௮. கொடியுளா ளோதனிக் குடையுளா ளோகுலப்
படியுளா ளோகடற் படையுளா ளோபகர்[1]
மடியிலா வரசினா ன்மார்புளா ளோவளர்
முடியுளா ளோதெரிந் துணர்கிலா முளரியாள். 1122

௯. வார்முகங் கெழுவுகொங் கையர்கருங் குழலுள்வண்
டேர்முழங் கரவமே ழிசைமுழங் கரவமே
தேர்முழங் கரவம்வெண் டிரைமுழங் கரவமே
கார்முழங் கரவம்வெங் கரிமுழங் கரவமே. 1123

௧௦. சூழுமா கடல்களுந் திடர்படத் துகடவழ்ந்
தேழுபா ரகமுமுற் றுளதெனற் கெளிதரோ
ஆழியா னுலகளந் தன்றுதாள் சென்றவப்
பூழையூ டேபொடித் தப்புறம் போர்த்ததே. 1124

௧௧. மன்னெடுங் குடைமிடைந் தடையவான் மறைதரத்
துன்னிடும் நிழல்வழங் கிருடோப் பெளிதரோ
பொன்னிடும் பூணிடும் புனைமணிக் குலமெலாம்
மின்னிடும் வில்லிடும் வெயிலிடும் நிலவொடே. 1125

௧௨. தாவின்மன் னவர்பிரான் வரமுரட் சனகனும்
ஏவருஞ் சிலையினா னெதிர்வரும் நெறியெலாம்
தூவுதண் சுண்ணமுங் கனகநுண் டூளியும்
பூவின்மென் றுதுகும் பொடியுமே பொடியெலாம். 1126

௧௩. நறுவிரைத் தேனுநா வியுநறுங் குங்குமத்
தெறியகிற் றேய்வையு மான்மதத் தேக்கரும்
வெறியுடைக் கலவையும் விரவுசே றுறமிகுஞ்
செறிமதக் கலுழிபாய் சேறுமே சேறெலாம். 1127

௧௪. மன்றலங் கோதையார் மணியினும் பொன்னினும்
சென்றுவந் தலவுமச் சிதைவிலா நிழலதோ
வென்றதிண் கொடியொடும் நெடுவிதா னமும்விராய்
நின்றவெண் குடைகளி னிழல்களே நிழலெலாம். 1128

௧௫. மாறிலா மதுகையான் வருபெருந் தானைமேல்
ஊறுபே ருவகையா னனிகம்வந் துற்றபோ
தீறிலோ தையினுலா மெறிதிரைப் பரவையை
ஆறுபாய் கின்றதோ ரமலைபோ லானதே. 1129

(பிரதி) 1. வத்தன்

கசு. கந்தையே பொருகரிச் சனகனுங் காதலோ
டுந்தவோ தரியதோர் தன்மையோ டுலகுளோர்
தந்தையே யனையவத் தகவினான் முன்புதன்
சிந்தையே பொருநெடுந் தேரின்வந் தெய்தினான். 1130

கஎ. எய்தவத் திருநெடுந் தேரிழிந் தினியதன்
மொய்கொடிண் சேனைபின் னிற்கமுன் சேறலும்
கையின்வந் தேறெனக் கடிதின்வந் தெய்தினான்
ஐயனும் முகமலர்ந் தகமுறத் தழுவினான். 1131

கஅ. தழுவினின் றவனிருங் கிளையையுந் தமரையும்
வழுவில்சிந் தனையினான் வரிசையின் னளவளாய்
எழுகமுந் துறவெனா வினிதுகந் தெய்தினான்
உழுவைமுந் தரியனா னெவரினும் முயரினான். 1132

ககூ. இன்னவா றிருவரும் மினியவா றேகவத்
துன்னுமா நகரினின் றெதிர்வரத் துன்னினான்
தன்னையே யனையவன் றழலையே யனையவன்
பொன்னின்வார் சிலையிறப் புயநிமிர்த் தருளினான். 1133

உ0. தம்பியுந் தானுமத் தானைமன் னவனகர்ப்
பம்புதிண் புரவியும் படைஞரும் புடைவரச்
செம்பொனின் பசுமணித் தேரின்வந் தெய்தினான்
உம்பரும் மிம்பரு முரகருந் தொழவுளான். 1134

உக. யானையோ பிடிகளோ விரதமோ விவுளியோ
ஆனபே ருறையிலா நிறைவையா ரறிகுவார்
தானைவேள் சனகனே வலினெடுந் தாதைமுன்
போனபே ரிருவர்தம் புடைவரும் படையினே. 1135

உஉ. காவியுங் குவளையுங் கடிகொள்கா யாவுமொத்
தோவியஞ் சுவைகெடப் பொருவதோ ருருவொடே
தேவருந் தொழுகழற் சிறுவன்முன் பிரிவதோர்
ஆவிவந் தென்னவந் தரசன்மா டணுகினான். 1136

உங. அனிகம்வந் தடிதொழக் கடிதுசென் றரசர்கோன்
இனியபைங் கழல்பணிந்[1] தெழுதலுந் தழுவினான்
மனுவெனுந் தகையன்மார்[2] பிடைமறைந் தனமலைத்
தனிநெடுஞ் சிலையிறத்[3] தவழ்தடங் கிரிகளே. 1137

(பிரதி) 1 தெழுதிறைஞ்சிடலும் 2. பிடை மறைந்தனன் 3. தவழ் -- தடக்கையினான்.

௨௪. இளையபைங் குரிசில்வந் தடிபணிந் தெழுதலும்
தளைவருந் தொடையன்மார் புறமிகத் தழுவினான்
களைவருந் துயரறக் ககனமெண் டிசையெலாம்
விளைதரும் புகழினா னெவரினும் மிகுதியான். 1138

௨௫. காதலோ வறிகிலங் கரிகளைப் பொருவினார்
நீதிலா வுவகையுஞ் சிறிதரோ பெரிதரோ
கோதைசூழ் குஞ்சியக் குமரர்வந் தெய்தலும்
தாதைபோ டொத்ததத் தானையின் றன்மையே. 1139

௨௬. உன்னுபே ரன்புமிக் கொழுகியொத் தொண்கணீர்
பன்னுதா ரைகடாத் தொழுதெழும் பரதனைப்
பொன்னின்மார் புறவணைத் துயிருறப் புல்லினான்
தன்னையத் தாதைமுன் றழுவினா னென்னவே. 1140

௨௭. கரியவன் பின்புசென் றவனருங் காதலிற்
பெரியவன் றம்பியென் றனையதோர் பெருமையப்
பொருவருங் குமரர்தம் புனைநறுங் குஞ்சியால்
இருவர்பைங் கழலும்வந் திருவரும் வருடினார். 1141

௨௮. கோல்வருஞ் செம்மையுங் குடைவருந் தண்மையும்[1]
சால்வருஞ் செல்வமென் றுணர்தருந் தாதைதன்
மேல்வருந் தகைமையான் மிகவிளங் கினர்கடாம்
நால்வரும் பொருவினான் மறையெனு நடையினார். 1142

௨௯. சான்றெனத் தகையசெங் கோலினா னுயிர்கடாம்
ஈன்றநற் றாயெனக் கருதுபே ரருளினான்
ஆன்றவிச் செல்வமத் தனையுமொத் தருகுறத்
தோன்றலைக் கொண்டுமுற் செல்கெனச் சொல்லினான். 1143

௩0. கற்றைவார் சடையினான் கைக்கொளுந் தனுவிறக்
கொற்றநீள் புயநிமிர்த் தருளுமக் குரிசிறான்
பெற்றதா யரையுமப் பெற்றியிற் றொழுதெழுந்
துற்றபோ தவர்மனத் துவகையா ருரைசெய்வார். 1144

௩௧. தொழுதிரண் டருகுமன் புடையதம் பியர்தொடர்ந்
தழிவில்சிந் தையினொடு மாடன்மா மிசைவரத்
தழுவுசங் குடனெடும் பணைதழங் கிடவெழுந்
தெழுதருந் தகையதோர் தேரின்மே லேகினான். 1145

(பிரதி) 1. முடிவருந் தன்மையும்.

௩௨. பஞ்சிசூழ் மெல்லடிப் பாவைமார் பண்ணைசூழ்
மஞ்சசூழ் நெடியமா ளிகையின்வந் திடைவிராய்
நஞ்சசூழ் விழிகள்பூ மழையின்மேல் விழநடந்
திஞ்சிசூழ் மிதிலைமா வீதிசென் றெய்தினான். 1146

௩௩. சூடகந் துயல்வரக் கோதைசோர் தரமலர்ப்
பாடகம் பரதநூல் பகரவெங் கடகரிக்
கோடரங் கிடவெழுங் குவிதடங் கொங்கையார்
ஆடரங் கல்லவே யணியரங் கயலெலாம். 1147

௩௪. பேதைமார் முதலினோர்ப் பேரிளம்பெண்கடாம்
ஏதிலா மாரவே ளெய்யவந் தெய்தினார்
ஆதிவா னவர்பிரா னணுகலா லணிகொள்தேர்
ஓதியார் வீதிவா யுற்றவா றுரைசெய்வாம். 1148

எதிர்கோட் படலம் முற்றும்.

---

௨௭. உலாவியருள் படலம்.

௧. மானினம் வருவ போன்று மயிலினந் திரிவ போன்றும
மீனின மிளிர்வ போன்று மின்னின மிடைவ போன்றும்
தேனினஞ் சிலம்பி யார்ப்பச் சிலம்பினம் புலம்பவெங்கும்
பூநனை கோதை மாதர் பொம்மெனப் புகுந்து மொய்த்தார்.

௨. விரிந்துவீழ் கூந்தல் பாரார் மேகலை யற்ற நோக்கார்
சரிந்தபூந் துகில்க டாங்கா ரிடைதடு மாறத் தாழார்
நெருங்கினர் நெருங்கிப் புக்கு நீங்குமி னீங்கு மென்றென்
றருங்கல மணிய மாதர் தேனுக ரளியின் மொய்ந்தார். 1150

௩. பள்ளத்துப் பாயு நன்னீ ரனையவர் பானல் பூத்த
வெள்ளத்துப் பெரிய கண்ணார் மென்சிலம் பலம்ப மென்பூத்
தள்ளத்தம் மிடைக ணோவத் தமைவுலித் தவன்பாற் செல்லும்
உள்ளத்தைப் பிடித்து நாமென் றோடுகின் றுரு மொத்தார். 1151

௪. கண்ணினாற் காத லென்னும் பொருளையே காண்கின் றோமிப்
பெண்ணினீர் மையினா லெய்தும் பயனின்று பெறுது மென்பார்
மண்ணினீ ருலர்ந்து வான மழையற வறந்த காலத்
துண்ணுநீர் கண்டு வீழு முழைக்குலம் பலவு மொத்தார். 1152

௫. அரத்தமுண் டனைய மேனி யகலிகைக் களித்த தாளும்
விரைக்கருங் குழலிக் காக வில்லிற நிமிர்ந்து நீங்கும்

வரைத்தடந் தோளுங் காண மறுகினின் வீழு மாதர்
இரைத்துவந் தமிழ்தின் மொய்க்கு மீயின மென்ன லானார்.

௬. வீதிவாய்ச் செல்கின் றான்போல் விழித்திமை யாது நின்ற
மாதரார் கண்க ளூடே வாவுமான் றேரிற் போனான்
யாதினு முயர்ந்தோர் தன்னை யாவர்க்குங் கண்ண னென்றே
ஓதிய பெயர்க்குத் தானே யுறுபொரு ளுணர்த்தி விட்டான். 1154

௭. எண்கடந் தலகி லாதின் றேகுறு மிவன்றே ரென்று
பெண்கடந் தம்பி னொந்து பேதுறு கின்ற வேலை
மண்கடந் தமரர் வைகும் வான்கடந் தானைத் தான்றன்
கண்கட வாமற் காத்த காரிகை பெரிய ளேகாண். 1155

௮. பயிரொன்று கலையுஞ் சங்கும் பழிப்பரு நலனும் பண்பும்
செயிரின்றி யலர்ந்த பொற்புஞ் சிந்தையு முணர்வுந் தேசும்
வயிரஞ்செய் பூணு நாணு மடனுந்தன் னிறையு மற்றும்
உயிரொன்றுமொழியவெல்லா முகுத்தொருதெரிவைநின்றாள்.

௯. குழையுறு மிளிருங் கெண்டை கொண்டலி னுலி சிந்தத்
தழையுறுக் கரும்பின் சாபத் தனங்கவேள் சரங்கள் பாய்ந்த
இழையுறுப் புண்ண றாத விளமுலை யொருத்தி சோர்ந்து
மழையுறு மின்னி னன்ன மருங்குல்போ லுடங்கி நின்றாள்.

௧௦. பஞ்சிவர் விரலி னார்தம் படைநெடுங் கண்க ளெல்லாம்
செஞ்செவே யையன் மெய்யிற் கருமையைச் சேர்ந்த வோதாம்
மஞ்சன மேனி யான்றன் மணிநிற மாத ரார்தம்
அஞ்சன நோக்கம் போர்க்க விருண்டதோ வறிகி லேமால். 1158

௧௧. மாந்தளிர் மேனி யாளோர் வானுதன் மதன னெங்கும்
பூந்துணர் வாளி மாரி பொழிகின்ற பூச னோக்கி
வேந்தர்கோ னாணை நோக்கான் வீரன்வில் லாண்மை பாரான்
ஏந்திழை யாரை யெய்வான் யாவனோ வொருவ னென்றாள்,

௧௨. விற்றங்கு புருவ நெற்றி வெயர்வரப் பசலை விம்ம[1]
சுற்றெங்கு மெறிப்ப வுள்ளஞ் சோரவோர் தோகை நின்றாள்
கொற்றஞ்செய் கொலைவே லென்னக் கூர்நுதிக் கொடிய கண்ணாள்
மற்றொன்றுங் காண்கி லாதா டமியனோ வள்ள லென்றாள். 1160

௧௩. தொன்னயந் தொடர்ந்த காமச் சுவையையோ ருருவ மாக்கி
இன்னயந் தெரிய வல்லா னெழுதிய தென்ன நின்றாள்

(பிரதி) 1. மின்னு.

பொன்னையும் பொருவு நீராள் புனைந்தன வெல்லாம் போக்கித்
தன்னையுந் தாங்க லாதா டுகிலொன்று தாங்கிக் கொண்டாள்.

கச. மைக்கருங் கூந்தற் செவ்வாய் வாணுத லொருத்தி யுள்ளம்
நெக்கென வுருகு கின்று ணெஞ்சிடை வஞ்சன் வந்து
புக்கன னேகா வண்ணங் கண்ணெனும் புலங்கொள் வாயில்
சிக்கென வடைத்துத் தோழி சேருது மமளி யென்றாள். 1162

கரு. தாக்கணங் கனைய மேனி தைத்தவேள் சரங்கள் பாராள்
வீக்கிய கலையுந் தூசும் வேறுவே றான தோராள்
ஆக்கிய பாவை யன்ன ளொருத்தியாண் டமலன் மேனி
நோக்குகின் றுரை யெல்லா மெரியெழ நோக்கு கின்றாள். 1163

கசு. [1]களிப்பன மதர்ப்ப நீண்டு கதுப்பினை யளப்ப கள்ளம்
ஒளிப்பன வெளிப்பட் டோடப் பார்ப்பன சிவப்புள் ளூற
வெளுப்பன[2] கறுப்ப வான வேற்கணா ளொருத்தி யுள்ளம்
குளிர்ப்பொடு காணவந்தாள் வெதுப்பொடுங் கோயில் புக்காள்.

கஎ. கருங்குழற் பாரம் வார்கொள் கனமுலை கலைசூ ழல்குல்
நெருங்கின மறைப்ப வாண்டோர் நீக்கிடம் பெறாது விம்மும்
பெருந்தடங் கண்ணி காணும் பேரெழி லாசை தூண்ட
மருங்குலின் வெளியி னூடே வள்ளலை நோக்கு கின்றாள்.

கஅ. வரிந்தவா ளனங்கன் வாளி மனங்கழன் றுகவு மாதர்
எரிந்தபூ ணினமுங் கொங்கை வெயர்த்தபோ திழிந்த சாந்தும்
சரிந்தமே கலையு முத்துஞ் சங்கமுந் தாழ்ந்த கூந்தல்
விரிந்தபூந் தொடையு மன்றி வெள்ளிடை யரிதவ் வீதி. 1166

கசூ. தோள்கண்டார் தோளே கண்டார் தொடுகழற் கமல மன்ன
தாள்கண்டார் தாளே கண்டார் தடக்கைகண் டாரு மஃதே
வாள்கொண்ட கண்ணார் யாரே வடிவினை முடியக் கண்டார்
ஊழ்கொண்ட சமயத் தன்னா னுருவுகண் டாரை யொத்தார்.

வேறு.

உ0. தையல் சிற்றிடை யாளொரு தாழ்குழல்
உய்ய மற்றவ ளுள்ளத் தொடுங்கினான்
வைய முற்றும் வயிற்றி லடக்கிய
ஐய னிற்பெரி யாரினி யாவரே. 1168

(பிரதி) 1. களிப்பன மதர்ப்ப நீண்டு களிப்பினை யொளிப்பக் கள்ளம்
2. விளர்ப்பன.

உக. அலம்பு பாரக் குழலியொ ராயிழை
சிலம்பு பேரொலி மேகலை செய்திட
கலம்பெய் கொம்பி னடந்துவந் தெய்தினள்
புலம்பு சேடியர் கைம்மிசைப் போயினள். 1169

உஉ. அருப்பு மென்முலை யாளங்கொ ராயிழை
இருப்பு நெஞ்சினை யேயுமொ ரேழைக்காப்
பொருப்பு வில்லைப் பொடிசெய்த புண்ணியா
கருப்பு வில்லிறத் தாட்கொண்டு காவென்றாள். 1170

உங. மைத வழ்ந்த கருங்கணொர் வாணுதல்
செய்தவன் றனித்தேர்மிசைச் சேறல்விட்
டெய்த வந்துநின் றுனுமெய் தாதது
கைத வங்கொல் கனவுகொ லாமென்றாள். 1171

உச. மாதொ ருத்தி மனத்தினை யல்லதோர்
தூது பெற்றில ளின்னுயிர் சோர்கின்றாள்
போத ரிக்கட் பொலங்குழைப் பூண்முலைச்
சீதை யெத்தவஞ் செய்தன ளோவென்றாள். 1172

உரு. பழுதி லாதொரு பாவையன் னாள்பதைத்
தழுது வெய்துயிர்த் தன்புடைத் தோழியைத்
தொழுது சோர்ந்தயர் வாளொரு தோன்றலை
எழுத லாகுங்கொல் மன்மத னுலென்றாள். 1173

உசா. வுண்ண வாயொரு வாணுதல் மானுடர்க்
கெண்ணுங் காலிவ் விலக்கண மெய்திட
ஒண்ணு மோவென் றுணர்த்துகின் றேன்மலர்க்
கண்ண னேயிவன் கண்டிடும் பின்னென்றாள். 1174

உஎ. கனக நூபுரங் கைவளை யோடுக
மனநெ கும்படி வாடியொர் வாணுதல்
அனக னிங்கக ரெய்திய தாதியிற்[1]
சனகன் செய்த தவப்பய னுலென்றாள். 1175

உஅ. கனிவ ருந்தி கலங்குடி போயிடப்
பனிவ ருங்கணொர் பாசிழை யல்குலாள்
முனிவ ருங்குல மன்னரு மொய்ம்பறத்
தனிவ ருங்கொல் கனவின் றலையென்றாள். 1176

(பிரதி) 1. தாதலிற்

உகூ. புனங்கொள் கார்மயில் போனுமோர் பொற்றொடி
மனங்கொள் காதன் மறைத்தலை யெண்ணினுள்
அனங்க னன்ன தறிந்தன னற்றந்தான்
மனங்கள் போல முகமு மறைக்குமே. 1177

௩௦. இணைநெ டுங்கணி னிந்து முகத்திபூ
வணைபு குந்திடி யுண்ட வாரவெனப்
புணர்ந லங்கிளர் கொங்கை புழுங்கிட
உணர்வ ழுங்க [1]வுயிர்த்தன ளாவியே. 1178

௩௧. ஆம்ப லொத்தமு தூறுசெவ் வாய்ச்சியர்
தாம்ப தைத்துயி ருட்டடு மாறுவார்
தேம்பு சிற்றிடைச் சீதையைப் போற்சிறி
தேம்ப லுற்றில ரெங்ஙன முய்வரோ. 1179

௩௨. வேர்த்து மேனி தளர்ந்துயிர் விம்மலோ
டார்த்தி யுற்ற மடந்தைய ராரையும்
தீர்த்த னித்தனை சீதையிற் செங்கணிற்
பார்த்தி லானுட் பரிவில னேவென்றாள். 1180

௩௩. வையம் பற்றிய மங்கைய ரெண்ணிலார்
ஐயன் பொற்புக் களவிலை யாதலால்
எய்யும் பொற்சிலை மாரனு மென்செய்தான்
கையம் பற்றுடை வாளினுங் கைவைத்தான். 1181

௩௪. நான வார்குழ லாரிய ரோடலால்
வேனில் வேளொடு மேலுறை வார்களோ
டான பூச லறிந்தில மம்புபோய்
வான நாடியர் மார்பினுந் தைத்தவே. 1182

௩௫. மருண யந்த மடந்தையர் மாட்டொரு
பொருண யந்திலன் போகின்ற தேமீவன்
கருணை யென்பது கண்டறி யான்பெரும்
பருணி தன்கொல் படுகொலை யானென்றாள். 1183

௩௬. தொய்யில் வெய்ய முலைத்துடி போலிடை
நையும் நொய்ய மருங்குலொர் நங்கைதன்
கையு மெய்யு முணர்ந்திலள் கண்டவர்
உய்யு முய்யு மெனத்தனர்த் தோய்வுற்றாள். 1184

(பிரதி) 1. வருத்தன.

௩௭. பூக வூசல் புரிபவர் போலொரு
பாகு போன்மொழி யாண்மலர்ப் பாதங்கள்
சேகு தோய்தரச் சேவகன் றேரின்பின்
ஏகு மீளுமி தென்செய்த வாறரோ. 1185

௩௮. பெருத்த காதலிற் பேதுறு மாதரில்
ஒருத்தி மற்றங் கொருத்தியை நோக்கியென்
கருத்து மவ்வழிக் கண்டதுண் டோவென்றாள்
அருத்தி யுற்றபின் னுணமுண் டாகுமோ. 1186

௩௯. நங்கை யங்கொரு பொன்னயங் தாருய்யத்
தங்க ளின்னுயி ருங்கொடுத் தார்தமர்
எங்க ளின்னுயி ரெங்களுக் கீகிலா
வெங்க ணெங்கண் விளைந்த திவற்கென்றாள். 1187

௪0. நாமத் தாலழி வாளொரு நன்னுதல்
சேமத் தார்வில் லிறுத்தது தேருங்கால்
தூமத் தார்குழற் றாமொழித் தோகைபாற்
காமத் தாலன்று கல்வியி னாலென்றாள். 1188

௪௧. ஆர முந்துகி லுங்கல னியாவையும்
சோர வின்னுயிர் சோரவொர் சோர்குழல்
கோர வில்லிமுன் னேயெனைக் கொல்கின்றான்
மார வேளின் வலியவர் யாரென்றாள். 1189

௪௨. மாத ரின்னண மெய்திட வள்ளல்போய்க்
கோதில் சிந்தை வசிட்டனுங் கோசிக
வேத பானு மேவிய மண்டபம்
ஏதின் மன்னர் குழாத்தொடு மெய்தினான். 1190

௪௩. திருவி னாயகன் மின்றிரிந் தாலெனத்
தருவின் மாமணி யாரந் துயல்வரப்
பருவ மேகம் படிவது போற்படிந்
திருவர் தாளு முறையி னிறைஞ்சினான். 1191

௪௪. இறைஞ்சி யன்னவ ரேத்தின ரேவவோர்
நிறைஞ்ச பூந்தவி சேறி நிழற்கள்போல்
புறஞ்செய் தம்பிய ருட்பொலிந் தானரோ
அறஞ்செய் காவற் கயோத்தியுட் டோன்றினான். 1192

௪௫. ஆன மாமணி மண்டப மன்னது
தானே மன்னன் றமரொடுஞ் சார்ந்தனன்
மீனெ லாம்வரப் பின்வரும் வெண்மதி
வானி லாவுற வந்தது மானவே. 1193

௪௬. வந்து மாதவர் பாதம் வணங்கிமேற்
சிந்து தேமலர் மாரி சிறந்திட
அந்த ணாளர்க ளாசியொ டாசனம்
இந்தி ரன்முக நாணுற வேறினன். 1194

௪௭. கங்கர் கொங்கர் கலிங்கர் தெலுங்கர்கள்
சிங்க ளாதிபர் சேரலர் தென்னவர்
அங்க ராசர் குலிங்க ரவந்திகர்
வங்கர் மாளவர் சோழர் விராடரே. 1195

௪௮. மான மாகதர் மச்சர் மிலேச்சர்கள்
ஏனை வீர ரிலாடர் விதர்ப்பர்கள்
சீனர் சிங்குனர் சிஞ்சையர் சேயகர்
சோன கேசர் துருக்கர் குருக்களே. 1196

௪௯. ஏதி யாதவ ரேழ்திறற் கொங்கணர்
சேதி ராசர்க ளுட்படச் சேண்விளங்
காதி வானங் கவித்த வவனிவாழ்
சோதி நீண்முடி மன்னருந் துன்னினர். 1197

௫௦. தீங்க ரும்பினிற் றித்திக்கு மின்சொலார்
தாங்கு சாமரை மாடு தயங்குவ
ஓங்கி யோங்கி வளர்ந்துயர் கீர்த்தியின்
பூங்கொ ழுந்து படர்வன போன்றவே. 1198

௫௧. சுழலும் வண்டு மிஞிறுஞ் சுரும்புஞ்சூழ்த்
துழலுந் தும்பியும் பம்பற லோதியர்
குழலி னேடுறக் கூறுபல் லாண்டொலி
மழலை யாழிசை யோடு மலிந்தவே[1]. 1199

௫௨. வெங்க ணானைய னுன்றனி வெண்குடை
திங்க டங்கள் குலக்கொடி சீதையாம்
மங்கை மாமணங் காணிய வந்தருள்
பொங்கி யோங்கித் தழைப்பது போன்றதே. 1200

(பிரதி) 1. யோட மலேந்தவே.

௬௩. ஊடு பேர்விட மின்றியொன் றும்வகை
நீடு மாகடற் றானை நெருங்கலால்
ஆடன் மாகளி யானைச் சனகர்கோன்
நாடெ லாமொரு நன்னக ராயதே. 1201

௬௪. ஒழிந்த தென்னினி யொண்ணுதற் றாதைதன்
பொழிந்த காத றொடரப் பொருளெலாம்
அழிந்து செய்துகொண் டாடலி னன்புதான்
இழிந்து ளார்க்கு மிராமற்கு மொத்ததே. 1202

உலாவியநன் படலம் முற்றும்

? அ-வது கோலங்காண்படலம்.

௧. தேவியர் மருங்கு சூழ விந்திர னிருக்கை செய்த
ஓவிய முயிர்பெற் றென்ன வுவந்தர சிருந்த காலை
தாவில்வெண் கவிகைச் செங்கோற் சனகனை யினிது நோக்கி
மாவிய னோக்கி னாளைக் கொணர்கென வசிட்டன் சொன்னான்.

௨. உரைசெயத் தொழுத கைய னுவந்தவுள் ளத்தன் பெண்ணுக்
கரைசியைத் தருதி நீண்டென் றாயிழை யவரை யேவக்
கரைசெயற் கரிய காதல் கடாவிடக் கடிது சென்றார்
பிரசமொத் தினிய சொல்லார் பேதைதா தியரிற் சொன்னார்.

௩. அமிழிமைத்[1] துணைகள்கண் ணுக்கணியெனத் தகைக்குமாபோல்
உமிழ்சுடர்க் கலன்க ணங்கை யுருவினை மறைப்ப தோரார்
அமிழ்தினைச் சுவைசெய் தென்ன வழகினுக் கழகு செய்தார்
இமிழ்திரைப் பரவை ஞால மேழைமை யுடைத்து மாதோ.

௪. கண்ணன்றன் னிறந்தன் னுள்ளக் கருத்தினை நிறைத்து மீதிட்
டுண்ணின்ற கொடிகளோடி யுலகெங்கும் பரந்த தன்ன
வண்ணஞ்செய் கூந்தற் பார வலயத்து மழையிற் றோன்றும்
விண்ணின்ற மதியின் மென்பூஞ் சிகழிகைக் கோதை வேய்ந்தார்.

௫. விதியது வகையால் வான மீனிளம் பிறையை வந்து
கதுவுறு கின்ற தென்னக் கொழுந்தொளி கஞலத் தூக்கி
மதியினை நக்க மேக மருங்குசா வளைப்ப தென்னப்
பொதியிரு ளளக பந்தி பூட்டிய பூட்டு மிட்டார். 1207

(பிரதி) 1 தமிழிமைத்.

௬. வெள்ளத்தின் [1]சடிலத் தான்றன் வெஞ்சிலை யிறுத்த வீரன்
தள்ளத்தன் னாவி சோரத் தனிப்பெரும் பெண்மை தன்னை
அள்ளிக்கொண் டகன்றகாலை யல்லன்கொலாங்கொலென்பாள்
உள்ளத்தி னூச லாடுங் குழைநிழ லுமிழ விட்டார். 1208

௭. கோனணி சங்கம் வந்து குடியிருந் தனைய கண்டத்
தீனமில் கலன்க டம்மி னியைவன வணிதல் செய்தார்
மானணி நோக்கி னார்தம் மங்கலக் கழுத்துக் கெல்லாம்
தானணி யென்ற போது தனக்கணி யாது மாதோ. 1209

௮. கோணிலா வானமீன்க ளியைவன கோத்த தென்கோ
வாணிலா வயங்கு செவ்வி வளர்பிறை வதிந்த தென்கோ
நாணிலா நகையி னின்றோர் நளிர்நிலாத் தவழ்ந்த தென்கோ
பூணிலா முலைமே லார முத்தையான் புகல்வ தென்னோ. 1210

௯. மொய்கொள்சீ றடியைச் சேர்ந்த முளரிக்குஞ் செம்மை யீந்த
தையலா ளமிழ்த மேனி தயங்கொளி தழுவிக் கொள்ள
வெய்யபூண் முலையிற் பெய்த வெண்முத்தஞ் சிவந்த மெய்யிற்
செய்யவர்ச் சேர்ந்து ளாருஞ் செய்யராய்த் திகழ்வ ரன்றே. 1211

௧௦. கொம்மையுற வீங்கு கின்ற குலிகச்செப் பனைய கொங்கைச்
சுமையுற நுடங்கு கின்ற நுசுப்பினாள் பூண்செய் தோளுக்
கியைபுற விமைக்குஞ் செங்கே ழினமணி முத்தி னோடும்
அமையிடை வமைவ துண்டா மாகினொப் பாகு மன்றே. 1212

௧௧. தளையவிழ் கோதை யோதிச் சானகி தளிர்க்கை யென்னும்
முளரிக ளிராமன் செங்கை முறைமையிற் றீண்ட நோற்ற
அளியன கங்குற் போதுங் குவியல வாகு மென்றாங்
கிளவெயில் சுற்றி யன்ன வெரிமணிக் கடகம் வேய்ந்தார். 1213

௧௨. சில்லிய லோதி கொங்கைத் திரள்மணிக் கனகச் செப்பில்
வல்லியு மனங்கன் வில்லு மான்மதச் சாந்திற் றீட்டிப்
பல்லிய னெறியிற் பார்க்கும் பரம்பொரு ளென்ன யார்க்கும்
இல்லையுண் டென்ன நின்ற விடையினுக் கிடைக்கண் செய்தார்.

௧௩. நிறஞ்செய்கோ சிகநுண் டூசு நீவிநீ வாத வல்குற்
புறஞ்செய்மே கலையுந் தாழத்[2] தாரகைச் சும்மை பூட்டித்
திறஞ்செய்கா சின்ற சோதி பேதைசே யொளியிற் சேர்த்திக்
கறங்குபு திரியத் தாழுங் கண்விளக் குற்று நின்றார். 1215

(பிரதி) 1. சூடத். 2. பாரத்

௧௪. ஐயவா யனிச்சப் போதி னதிகமு நொய்ய வாடற்
பையரா வல்கு லாடன் பஞ்சின்றிப் பழுத்த பாதச்
செய்யபூங் கமல மண்ணச் சேர்த்திய சிலம்பு சால
நொய்யவே நொய்ய வென்றே பலபட னுவல்வ தம்மா. 1216

௧௫. நஞ்சினோ டமுதங் கூட்டி நாட்டங்க ளான வென்னச்
செஞ்செவே நீண்டு மீண்டு சேயரி சிதறித் தீய
வஞ்சமுங் களவு மின்றி மழையென மதர்த்த கண்கள்
அஞ்சன நிறமோ வண்ணல் வண்ணமோ வறித றேற்றும்.1217

௧௬. மொய்வளர் குவளை பூத்த முளரியின் முளைத்த முள்ளாள்
மெய்வளர் மதியி னுப்பண் மீனுண்டே லனைய தேய்ப்ப
வய்யக மடந்தை மார்க்கு நாகர்கோ தையர்க்கும் வானத்
தெய்வமங் கையர்க்குமேலார் திலத்தைத் திலதஞ் சேர்த்தார். 1218

௧௭. சின்னப்பூச் செருகு மென்பூச் செக்கர்ப்பூம் போது கோதில்
கன்னப்பூக் கஞல மீது கற்பகக் கொழுந்தி யாவு
மின்னப்பூஞ் சுரும்பும் வண்டு மிஞிறுந்தும் பிகளு மார்ப்ப
புன்னைப்பூந் தாது மானும் பொற்பொடி யப்பி விட்டார்.1219

௧௮. நெய்வளர் விளக்க மாட்டி நீரொடு பூவுந் தூவித்
தெய்வமும் பராவி வேத பாரர்க்குஞ் செம்பொ னல்கித்
ஐயவி யறுகிற் சேர்த்தி வானிற வயினி சுற்றிக்
கைவளை மயில னாளை வலஞ்செய்து காப்பு மிட்டார். 1220

௧௯. கஞ்சத்துக் களிக்கு மின்றேன் கவர்ந்துணும் வண்டு போல
அஞ்சொற்கள் கிள்ளைக் கெல்லா மருளினா ளழகை மாந்தித்
தஞ்சொற்கள் குழறித் தத்தந் நிலைதடு மாறி நின்றார்
மஞ்சர்க்கு மாத ரார்க்கு மனமென்ப தொன்றே யன்றோ.1221

௨௦. இழைகுலா முலையி னாளை யிடையுவா மதியி னோக்கி
மழைகுலா வுலக மெல்லாங் களிமயக் குற்ற தன்றே
உழைகுலாநயனத்தார்மாட் டொன்றென்றேவிரும்பற்கொத்த
தழகெலா மொருங்கே கொண்டால் யாவரே யாற்ற வல்லார். 1222

௨௧. சங்கங்கை யுடைமை யாலுந் தாமரைக் கண்ண தாலும்
எங்கெங்கும் பரந்து பல்வே றுள்ளத்து மெழுதிற் றென்ன
அங்கங்கே தோன்ற லாலு மருந்ததி யனைய கற்பின்
நங்கையு நம்பி யொத்தா ளுமினிப் புகல்வ தென்னோ. 1223

உஉ. பரந்தமே கலையுங் கோத்த பாதசா லகமு நாகச்
சிரஞ்செய் நூ புரமும் வண்டுஞ் சிலம்பொடு புலம்பி யார்ப்பப்
புரந்தரன் கோற்கி ழாணை யரம்பையர் புடைசூழ்ந் தென்ன
வரம்பறு சும்மைத் தீஞ்சொன் மடந்தையர் தொடர்ந்து சூழ்ந்தார்.

உங. சிந்தொடு குறளுங் கூனுஞ் சிலதியர் குழாமுந் தெற்றி
வந்தடி வணங்கிச் சுற்ற மணியணி விதான நீழல்
இந்துவந் திழிந்து விண்மீ னினத்தொடும் வருவ தென்ன
நந்தலில் விளக்க மன்ன நங்கையு நடக்க லுற்றாள். 1225

வே று.

உச. வல்லியை யுயிர்த்தநில மங்கையிவள் பாதம்
மெல்லிய வுறைக்குமென வஞ்சிவெளி யெங்கும்
பல்லவ மலர்த்தொகை பரப்பின ளெனத்தன்
நல்லணி மணிச்சுடர் தவழ்ந்திட நடந்தாள். 1226

உரு. தொழுந்தகைய மென்னடை தொலைந்துகளி யன்னம்
எழுந்திடை விழுந்தயர்வ தென்னவய லெங்கும்
கொழுந்துடைய சாமரை குலாவவொர் கலாபம்
வழங்கநிழன் மின்னவரு மஞ்ஞையென வந்தாள். 1227

உசு. மண்முத லனைத்துலகின் மங்கையர்க ளெல்லாம்
கண்மணி[1] யெனத்தகைய கன்னியெழில் காண
அண்ணன்மர பிற்சுட ரருத்தியொடு தானவ்
விண்ணிழிவ தொப்பதொர் விதானநிழல் வந்தாள். 1228

உஎ. கற்றைவிரி பொற்பிடை பயிற்றுறு கலாபம்
சுற்றுமணி புக்குநிரை மிக்கிடை துவன்றி
விற்றவழ வாண்மிளிர மெய்யொளிகண் மின்னச்
சிற்றிடை நுடங்கவொளிர் சீறடி பெயர்த்தாள். 1229

உஅ. பொன்னிணொளி பூவின்வெறி சாந்துபொதி சீதம்
மின்னினிழ லன்னவடன் மேனியது மான
அன்னமு மரம்பையரு மாரமிழ்து நாண
மன்னவை யிருந்தமண மண்டப மடைந்தாள். 1230

உகூ. சமைத்தவரை யின்மைமறை தானுமென லாமச்
சுமைத்திரண் முலைத்தெரிவை தூய்வடிவு கண்டோர்

(பிரதி) 1 கண்ணொளி.

அமைத்திரள்கொ டோளியரு மாடவரு மெல்லாம்
இமைத்தில ருயிர்த்திலர்கள் சித்திர மெனத்தாம். 1231

௩௦. அன்னவளை யல்லளென வாமென வயிர்ப்பான்
கன்னியமிழ் தத்தையெதிர் கண்டகடல் வண்ணன்
உன்னுயிர் நிலைப்பதொ ரருத்தியொ டுழைத்தாண்
டின்னமிழ் தெழக்களிகொ ளிந்திரனை யொத்தான். 1232

௩௧. நறத்துறை முதிர்ச்சியுறு நல்லமிழ்து பில்குற்
றறத்தின்விளை வொத்துமுக டுந்தியரு குய்க்கும்[1]
நிறத்துவ ரிதழ்க்குயி னினைப்பினிடை யல்லாற்
புறத்துமுள ளோவென மனத்தொடு புகன்றான். 1233

௩௨. எங்கள்செய் தவத்தினி லிராமனென வந்தோன்
சங்கினொடு சக்கர முடைத்தனி முதற்பேர்
அங்கணர சாதலினவ் வல்லிமலர் புல்லும்
மங்கையிவ ளாமென வசிட்டன்மகிழ் வுற்றான். 1234

௩௩. துன்றுபுரி கோதையெழில் கண்டுலகு சூழ்வந்
தொன்றுபுரி கோலொடு தனித்திகிரி யுய்ப்பான்
ஒன்றுமுல கேழுமர செய்தியுள னேனும்
இன்றுதிரு வெய்தியதி தென்னவய மென்றான். 1235

௩௪. கைவள நவிற்றுமொழி நண்ணவர லோடும்
வைபறுகர் கொற்றவனு மாதவரு மல்லார்
கைகடலை புக்கன கருத்துளது[2] மெல்லாம்
தெய்வமென வுற்றவுடல் சிந்தைவச மன்றே. 1236

௩௫. மாதவரை முற்கொள வணங்கிநெடு மன்னன்
பாதமல ரைத்தொழுது கண்கள்பனி சோரும்
தாதையரு கிட்டதவி சிற்றனி யிருந்தாள்
போதினை வெறுத்தரசர் பொன்மனை புகுந்தாள். 1237

௩௬. அச்செல நினைத்தமுத லந்தண னிருந்தான்
பச்சைமலை யொத்தபடி வத்தட லிராமன்
நச்சுடை வடிக்கண்மலர் நங்கையிவ ளென்றால்
இச்சிலை யிருக்கவரை யேழையு மிறாதோ. 1238

(பிரதி) 1 யுமுதுறும். 2 கருத்துளக.

௩௭. எய்வளைவி லிற்றது மெடுத்தது முணர்ந்து
மெய்விளை விடத்துமுத லையம்விட லுற்றாள்
ஐயனை யகத்துவடி வேயல புறத்தும்
கைவளை திருத்துபு கடைக்கணி னுணர்ந்தாள். 1239

௩௮. கருங்கடை நெடுங்கணொளி யாறுநிறை கண்ணப்
பெருங்கடலின் மண்டவுயிர் பெற்றினி துயிர்க்கும்
[1] அருங்கல னணங்கரசி யாரமிழ் தனைத்தும்
ஒருங்குட னருந்தினரை யொத்துட றடித்தாள். 1240

௩௯. கணங்குழை கருத்தினுறை கள்வனென லாமவ்
வணங்குவி லிறுத்தவ னெனத்துயர் மறந்தாள்
அணங்குறு மவிஞ்சைகெட விஞ்சையி னகம்பா
டுணர்ந்தறிவு முற்றபய னுற்றவரை யொத்தாள். 1241

௪௦. கொல்லுயர் களிற்றரசர் கோமக னிருந்தான்
கல்விகரை யுற்றமுனி கௌசிகனை மேலோய்
வல்லிபொரு சிற்றிடை மடந்தைமண நாளாம்
எல்லைகல முற்றபக லென்றுரைசெய் கென்றான். 1242

௪௧. [1] வாளையுக ளக்கயல்கள் வாவுமதின் மேதி
மூளைமுது கைக்கதுவ மூரியவ ரான்மீன்
பாளைவிரி யக்குதிகொள் பண்ணைவள நாடா
நாளைமண முற்றதென நற்றவ னுரைத்தான். 1243

௪௨. சொற்றபொழு தத்தரசர் கைதொழு தெழத்தன்
ஒற்றைவயி ரச்சுரிகொள் சங்கினொலி பொங்கப்
பொற்றட முடிப்புது வெயிற்பொழி தரப்போய்
நற்றவ னுச்சையொடு நன்னக ரடைந்தான். 1244

௪௩. அன்னமரி திற்பிரிய வண்ணலு மகன்றோர்
பொன்னினெடு மாடமனை புக்கனன் மணிப்பூண்
மன்னவர் பிரிந்தனர்கண் மாதவர்கள் போனார்
மின்னுசுட ராதவனு மேருவின் மறைந்தான். 1245

கோலங்காண்படலம் முற்றும்.

(பிரதி) 1. அருங்கல மனங்கசர மற்றன பிழைத்துத், தருங்கலிடை பெற்றனளை யொத்துட றடித்தாள். 2. வாளையுக ளக்கயல்கொள் வாவிபடி மேதி.

உகூ-வது கடிமணப்படலம்.

க. இடம்படு புகழ்ச்சனகர் கோனினிது பேணக்
கடம்படு களிற்றரச ராதியிடை கண்டோர்
திடம்படு திறத்தசிறு தம்பியர்கள் தாமும்
உடம்பொடு துறக்கசுக ருற்றவரை யொத்தார். 1246

உ. தேடரு நலத்தபுன லாலிசதெற வெய்தார்
மாடொர்தட முற்றதனை யெய்தும்வழி காணு
நீடழிவு றத்தளர்வொ டேமுறுவ ரன்றே
ஆடக வளைக்குயிலு மங்கிலைய ளானாள். 1247

வே று.

ங. ஊரேவ துமிலா ருயிரீ துமெனக்
கரவே பிரிவா ருளரோ கதிரோன்
வரவே யெனையா ளுடையான் வருமே
இரவே கொடியாய் விடியா யெனுமால். 1248

ச. கருநா யிறுபோல் பவர்கா லொடுபோய்
வருநா ளயலே வருவாய் மனனே
பெருநா ளுடனே பிரியா துழல்வாய்
ஒருநா டரியா தொழிவா ருளரோ. 1249

ரு. கனையேழ் கடல்போல் கருநா ழிகைதான்
வினையேன் [1]வினையால் விடியா விடினீ
தனியே பறவா யொர்தயா விலையோ
பனையே துறைவாய் பழிபூ ணுதியோ. 1250

சு. அயில்வே லனல்கா லகல்வா னிழலாய்
வெயிலே யெனநீ விரிவாய் நிலவே
செயலே துமிலா ருட்றேய் வுறுவார்
உயிர்கோ ளுறுவா ருளரோ வுரையாய். 1251

எ. மன்றற்குளிர் வாசம் வயங்க னல்வாய்
மின்றொக் கநிலா நகைவீழ் மலயக்
குன்றிற் குலமா முழையிற் குடிவாழ்
தென்றற் புலியே யிரைதே டுதியோ. 1252

(பிரதி) 1. வினையாய் விடியாய் விடுநீ.

அ. தெருவே திரிவா ரொருசே வகனர்
இருபோ தும்விடா ரிதுவென் னைகொலாம்
கருமா முகில்போல் பவர்கன் னியர்பால்
வருவா ருளரோ குலமன் னவரே. 1253

கூ. தெருளா வினைதீ யவர்சே ருநர்தோள்
அருளா நெறியோ டுமேவா வுவதோ
கருளார் கடலோ கரைகா ணரிதால்
இருளா மிதுதா னெனையூ ழிகொலாம். 1254

க0. பண்ணோ வொழியா பகலோ புகுதா
தெண்ணோ தவிரா விரவோ விடியா
துண்ணோ வொழியா வுயிரோ வகலா
கண்ணோ துயிலா விதுவோ கடனே. 1255

கக. இடையே வளைசோ ரவெழுந் துவிழுந்
தடல்சேர் மதனன் சரமஞ் சினையோ
உடலோய் வுறநா ளுமுறங் கலையால்
கடலே யுரைநீ யுமோர்கன் னிகொலாம். 1256

கஉ. எனவின் னனபன் னியிருந் துளைவாள்
துனியுன் னிகலங் கொடுசோர் வுறுகால்
மனைதன் னின்வயங் கிருள்வை குறுபோ
தனகன் னினைகின் றனயா மறைவாம். 1257

கங. முன்கண் டுமுடிப் பருவேட் கையினால்
என்கண் டுணையோ டிதயத் தெழுதிப்
பின்கண் டுமோர்பெண் கரைகண் டிலனால்
மின்கண் டவரெங் கறிவார் வினையே. 1258

கச. திருவே யனையாண் முகமே யுயிரின்
கருவே களியே விளைகா மவிதைக்
கெருவே மதியே யிதுவென் செய்தவா
ஒருவே னொடுநீ யுறவா கலையோ. 1259

கரு. கழியா வுயிருந் தியகா ரிகைதன்
விழிபோ லவளர்ந் ததுவீ கிலதால்
அழிபோ ரிறைவன் படவஞ் சியவன்
பழிபோ லவளர்ந் ததுபா யிருளே. 1260

௩௨. கணிகையர் தொகுவாருங் கலைபல பயில்வாரும்
பணிபணி யெனவோடும் பலவிரு நிலமன்னர்
அணிநெடு முடியொன்றொன் றறைதலி னுகுமம்பொன்
மணிமலை தொகுமன்னன் வாயிலின் மிடைவாரும். 1277

௩௩. கேடகம் வெயில்வீசக் கிளரயி னிலவீனக்
கோடியர் நெடுவிஞ்சைக் குஞ்சர மதுபோல
ஆடவர் திரிவாரு மரிவையர் களிகூரும்
நாடக நவில்வாரு நகையுயிர் கவர்வாரும். 1278

௩௪. கதிர்மணி யொளிகாலக் [1]கவர்பொரு டெரியாவா
றெதிரெதிர் சுடர்விம்முற் றெழுதலி னிமையோரும்
மதுவிரி குழலாரும் மதிலுடை நெடுநாகம்
அதுவிது வெனவோரா ரலமர லுறுவாரும். 1279

௩௫. தேர்மிசை வருவாருஞ் சிவிகையில் வருவாரும்
ஊர்தியில் வருவாரு மொளிமணி நிரையோடைக்
கார்மிசை வருவாருங் கரிணியில் வருவாரும்
பார்மிசை வருவாரும் பண்டியில் வருவாரும். 1280

௩௬. முத்தணி யணிவாரும் மணியணி முனிவாரும்
பத்தியி னணிசெம்பொற் பல்கலன் மகிழ்வாருந்
தொத்துறு தொழின்மாலை தூசுக ளணிவாருஞ்
சித்திர நிறைதெய்வச் செந்துகில் புனைவாரும். 1281

௩௭. விடநிகர் விழியாரு மழுதெனு மொழியாருங்
கிடைபுரை யிதழாருங் கிளர்நகை யினியாருந்
தடமுலை பெரியாருந் தனியிடை சிறியாரும்
பெடையன நடையாரும் பிடியென வருவாரும். 1282

௩௮. உண்ணிறை நிமிர்செல்வ மொருமுறை செலவென்றுங்
கண்ணுற லரிதென்றுங் கருதுத லரிதம்மா
எண்ணுறு சுடர்வானத் திந்திரன் முடிசூடும்
மண்ணுறு திருநாளே யொத்தது மணநாளே. 1283

வேறு.

௩௯. கரைதெரி வரியது கனகம் வேய்ந்தது
வரையென வுயர்ந்தது மணியிற் செய்தது
நிரைவளை மணவினை நிரப்பு மண்டபம்
அரைசர்த மரசனு மணுகன் மேயினன். 1284

(பிரதி) 1. கலைபொரு

௪௰. வெண்குடை யிளநிலா விரிக்க மின்னெனக்
கண்குடை மணியினம் வெயிலுங் கான்றிடப்
பண்குடை வண்டினம் பாட வாடன்மா
மண்குடை தூளியின் மறைப்ப வேகினான். 1286

௪௧ மங்கல முரசின மழையி னார்த்தன
சங்குகண் முரன்றன தாரை பேரரெனப்
பொங்கின மறையவர் புகலு நான்மறை
கங்குலி னொலிக்குமா கடலும் போன்றவே. 1286

௪௨. பரந்ததேர் களிறுபாய் புரவி பண்ணையிற்
றரந்தர நடந்தன தானை வேந்தனை
நிரந்தரந் தொழுதெழு நேமி மன்னவர்
புரந்தரன் புடைவரு மமரர் போன்றனர். 1287

௪௩. அனையவன் மண்டப மணுகி யம்பொனின்
புனைமணி யாதனம் பொலியத் தோன்றினான்
முனைவரு மன்னரு முறையி னேறினார்
சனகனுந் தன்கிளை தழுவ வேறினான். 1288

௪௪. மன்னரு முனிவரும் வானு ளோர்களும்
அன்னமென் னடையணங் கனைய மாதரும்
துன்னினர் துவன்றலிற் சுடர்கள் சூழ்வரும்
பொன்மலை யொத்ததப் பொருவில் கூடமே. 1289

௪௫. புயலுள மின்னுள பொருவின் மீனுள
இயன்மணி யினமுள சுடரு மீண்டுள
மயன்முதற் றிருத்திய மணிகொண் மண்டபம்
அயன்முதற் றிருத்திய வண்ட மொத்ததே. 1290

௪௬. எண்டவ முனிவரு மரசர் யாவரும்
அண்டரும் பிறரும்புக் கடங்கிற் றுதலால்
மண்டபம் வானமு மண்ணும் வாய்மடுத்
துண்டவன் மணியணி யுதரம் போன்றதே. 1291

௪௭. தராதல முதலுல கனைத்துந் தள்ளுற
விராவின குவிந்துழி விளம்ப வேண்டுமோ
அராவணை துறந்துபோ யயோத்தி நண்ணிய
இராகவன் செய்கையை யியம்பு வாமரோ. 1292

௪௮. சங்கொடு தவழ்கட லேழிற் றந்தவும்
சிங்கலி லருமறை தெரிந்த தீர்த்தங்கள்
கங்கையின் முதலவுங் கலந்த நீரினால்
மங்கல மஞ்சன மரபி னாடியே. 1293

௪௯. கோதறு தவத்துத்தங் குலத்து ளோர்தொழும்
ஆதியஞ் சோதியை யடிவ ணங்கினான்
காதியல் கயல்விழிக் கன்னி மார்களை
வேதியர்க் கருமறை விதியி னல்கியே. 1294

௫௦. அழிவரு தவத்தினோ டறத்தை யாக்குவான்
ஒழிவருங் கருணையோ ருருவு கொண்டென
எழுதரு வடிவுகொண் டிருண்ட மேகத்தைத்
தழுவிய நிலவெனக் கலவை சாத்தியே. 1295

௫௧. மங்கல முழுநிலா மலர்ந்த திங்களைப்
பொங்கிருங் கருங்கடல் பூத்த தாமெனச்
செங்கிடைச் சிகழிகைச் செம்பொன் மாலையும்
தொங்கலுந் துயல்வரச் சுழியஞ் சூடியே. 1296

௫௨. ஏதமி லிருகுழை யிரவு நன்பகல்
காதல்கண் டுணர்ந்தன கதிருந் திங்களும்
சீதைதன் கருத்தினைச் செவியி னுள்ளுறத்
தூதுசென் றுரைப்பன போன்று தோன்றவே. 1297

௫௩. கார்விடக் கறையுடைக் கணிச்சி வானவன்
வார்சடைப் புடையினோர் மதிமி லைச்சினான்
சூர்சுடர்க் குலமெலாஞ் சூடி னானென
வீரபட் டத்தொடு திலக மின்னவே. 1298

௫௪. சக்கரத் தயல்வருஞ் சங்க மாமென
மிக்கொளிர் கழுத்தணி தரள வெண்கொடி
மொய்க்கருங் குழலினாண் முறுவ லுள்ளுறப்
புக்கன நிறைந்துமேற் பொடிப்ப போன்றவே. 1299

௫௫. பந்திசெய் வயிரங்கள் பொறியிற் பாடுற
அந்தமில் சுடர்மணி யழலத் தோன்றலாற்
சுந்தரத் தோளணி வலயந் தொல்லைநாள்
மந்தரஞ் சுற்றிய வரவை மானவே. 1300

௫௬. கோவையின் பெருவட முத்தங் கோத்தன
காவல்செய் தடக்கைபி னடுவட் காந்துவ
மூவகை யுலகிற்கு முதல்வ னுமென
ஏவரும் பெருங்குறி யிட்ட போன்றவே. 1301

௫௭. மாண்டபொன் மணியணி வலயம் வந்தெதிர்
வேண்டினர்க் குதவுவான் வேண்டிக் கற்பகம்
ஈண்டுதன் கொம்பிடை யீன்ற தாமெனக்
காண்டகு தடக்கையிற் கடக மின்னவே. 1302

௫௮. தேனுடை மலர்மக டிளைக்கு மார்பிடைத்
தானிடை விளங்கிய தகையி னூர்தான்
மீனெடுஞ் சுடரொடும் விளங்கு மேகத்துள்
வானிடு வில்லென வயங்கிக் காட்டவே. 1303

௫௯. நணுகவு மரியதா நடக்கு ஞானத்தர்
உணர்வென வொளிர்தரு முத்த ரீகந்தான்
கணிவருங் கருணைதன் கழுத்திற் சாத்திய
மணியுமிழ் கதிரென மார்பிற் றேன்றவே. 1304

௬0. மேவருஞ் சுடரொளி விளங்கு மார்பினூல்
ஏவருந் தெரிந்தினி துணர்மி னீண்டெனத்
தேவரு முனிவருந் தெரிக்க லாமுதன்
மூவருந் தானென முடித்த தொத்ததே. 1305

௬௧. சுற்றுநீ டமனியச் சோதி பொங்கமேல்
ஒற்றைமா மணியுமி ழுதர பந்தனம்
மற்றுமோ ரண்டமு மயனும் வந்தெழப்
பொற்றடந் தாமரை பூத்த போன்றதே. 1306

௬௨. மண்ணுறு சுடர்மணி வயங்கித் தோன்றிய
கண்ணுறு கருங்கட லதனைக் கைவளர்
தண்ணிறப் பாற்கட றழீஇய தாமென
வெண்ணிறப் பட்டொளி விளங்கச் சாத்தியே. 1307

௬௩. சலம்வரு தாளமுந் தயங்கு நீலமும்
அலம்வரு கிழலுமி ழும்பொற் கச்சினுற்
குலம்வரு கனகவான் குன்றை நின்றுடன்
வலம்வரு கதிரென வாளும் வீக்கியே. 1308

௬௪. முகைவிரி சுடரொளி முத்தின் பத்தியால்
தொகைவிரி பட்டிகைச் சுடருஞ் சுற்றிடத்
தகையுடை வாளெனுந் தயங்கு வெய்யவன்
நகையிள வெயிலெனத் தொங்க னாற்றியே. 1309

௬௫. காசொடு கண்ணிழல் கனாலக் கைவினை
ஏசவில் கிம்புரி யெயிறு வெண்ணிலா
வீசலின் மகரவாய் விளங்கு வாண்முகம்
ஆசையை யொளிகளா லளந்து காட்டவே. 1310

௬௬. இனிப்பரந் துலகினை யளப்ப தெங்கெனத்
தனித்தனி தடுப்பன போலுஞ் சால்பின
துனிப்பரு நுண்வினைச் சிலம்பு நோன்கழல்
பனிப்பருந் தாமரைப் பாதம் பற்றவே. 1311

௬௭. என்றுநான் முகன்முதல் யாரும் யாவையும்
நின்றபே ரிருவினை நீக்கி நீணெறி
சென்றுமீ ளாக்குறி சேரச் சேர்த்திய
தன்றிரு நாமத்தைத் தானுஞ் சாத்தியே. 1312

௬௮. இன்னன பொலிதர விமைய வர்க்கெலாம்
தன்னையே யொப்பதோர் கோலந் தாங்கினான்
பன்னக மணிவிளக் கழலும் பாயலுள்
அன்னவர் தவத்தினா லனந்த னீங்கினான். 1313

௬௯. முப்பரம் பொருளுக்கு முதலை மூலத்தை
இப்பரந் துடைத்தவ ரெய்து மின்பத்தை
அப்பனை யப்பினு ளமிர்தந் தன்னையே
ஒப்பனை யொப்பனை யுரைக்க வொண்ணுமோ. 1314

௭௦ பல்பதி னாயிரம் பசுவிம் பைம்பொனும்
எல்லையி னிலனொடு மணிகள் யாவையும்
நல்லவர்க் காக்கியே நோக்கு நான்மறைச்
செல்வர்கள் வாழ்த்துறத் தேர்வந் தேறினான். 1315

௭௧. பொற்பிர ளச்சுருள் வெள்ளிச் சில்லிபுக்
குற்றது வயிரத்தி னுற்ற தட்டது
சுற்றுறு நவமணி சுடருந் தோற்றத்தால்
ஒற்றையா ழிக்கதிர்த் தேரொ டொப்பதே. 1316

௭௨. நூல்வருந் தகையன நுனிக்கு நோன்மைய
சால்பெருஞ் செவ்விய தரும மாதிய
நாலையு மனையன புரவி நான்கொரு
[1] பாலமை யுணர்ந்ததன் பக்கம் பூண்டவே. 1317

௭௩. அனையதே ரதன்மிசை யைய னின்றனன்
பனிவரு மலர்க்கணப் பரதன் கோல்கொளக்
குனிசிலைத் தம்பியர் கூட வேனையர்
இனியபொற் கவரிகா லியக்க வேகினான். 1318

௭௪. அமைவரு மேனிய னழகி னாயதோ
கமையுறு மனத்தினாற் கருத வந்ததோ
சமைவுற வறிந்திலந் தக்கதி யாதென
இமையவ ராயினா ரிங்கு ளாருமே. 1319

௭௫. வரம்பறு முலகினை வலிந்து மாய்வின்றித்
திரம்பயி லரக்கர்தம் வருக்கந் தேய்வுற
நிரம்பிய தெனக்கொடு நிறைந்த தேவரும்
அரம்பையர் குழாத்தொடு மாடன் மேயினார். 1320

௭௬. சொரிந்தனர் பூமழை சுண்ணந் தூவினர்
விரிந்தொளிர் காசுபொன் றூசு வீசினர்
பரிந்தன ரழகினைப் பருகி னார்கொலோ
தெரிந்தில மந்நகர் மகளிர் செய்கையே. 1321

௭௭. வள்ளலை நோக்கிய மகளிர் மேனியின்
எள்ளரும் பூணெலா மிரிய நிற்கின்றார்
உள்ளன யாவையு முதவிப் பூண்டவும்
கொள்ளையிற் கொள்கெனக் கொடுக்கின் [2] றாரினே. 1322

வேறு.

௭௮. எஞ்சலி லுலகத் துள்ள வெறிபடை யரச வெள்ளம்
குஞ்சரக் குழாத்திற் சுற்றக் கொற்றவ னிருந்த கூடம்
வெஞ்சினத் தனுவ லானு மேருமால் வரையைச் சூழ்ந்த
செஞ்சுடர்க் கடவு ளென்னத் தேரின்மேற் சென்று சேர்ந்தான்.

௭௯. இரதமாண் டிழிந்த பின்ன ரிருமருங் கிரண்டு கையும்
பரதனு மிளைய கோவும் பரிந்தன ரேந்தப் பைந்தார்
வரதனு மெய்தி மைதீர் மாதவர்த் தொழுது நீதி
விரதமெய்த் தாதை பாதம் வணங்கிமா டிருந்த வேலை. 1324

(பிரதி) 1. பான்மையு முணர்ந்ததன் 1. றாரொத்தார்

அ௦. சிலையுடைக் கயல்வாட் டிங்க ளேந்தியோர் செம்பொற் கொம்பர்
முலையிடை முகிழ்ப்பத் தேர்மேன் மின்மிசை முளைத்த தன்னாள்
அலைகடற் பிறந்து பின்னை யவனியிற் றோன்றி மீள
மலையிடை யுதிக்கின் றாள்போன் மண்டப மதனில் வந்தாள்.

வேறு.

அக. நன்றிவா னவரெலா மிருந்த நம்பியைத்
துன்றிருங் கருங்கட றுவைப்பத் தோன்றிய
மன்றலங் கோதையாண் மாலை சூட்டிய
அன்றினு மின்றுடைத் தழகென் றாரரோ. 1326

அஉ. ஒலிகட லுலகினி லும்பர் நாகரிற்
பொலிவது மற்றிவள் பொற்பென் றாலினி
மலிதரு மணம்படு திருவை வாயினால்
மெலிதரு முணர்வினே னென்வி ளம்புகேன். 1327

அங. இந்திரன் சசியொடு மெய்தி னானிளஞ்
சந்திர மௌலிதன் பாகத்தா ளொடும்
வந்தனன் மலரயன் வாக்கி னாளுடன்
அந்தரஞ் சூழ்ந்தன னழகு காணவே. 1328

அச. நீந்தருங் கடலென நிறைந்த வேதியர்
தோய்ந்தநூன் மார்பினர் சுற்றத் தொன்னெறி
வாய்ந்தநல் வேள்விக்கு வசிட்டன் மையற
ஏய்ந்தநற் றருப்பையோ டினிதி னெய்தினான். 1329

அரு. தண்டலம் விரித்தனன் தருப்பை சார்த்தினன்
மண்டலம் விதிமுறை வகுத்து மென்மலர்
கொண்டவி சொரிந்தெரி குழும மூட்டினன்
பண்டைய மறைநெறி பரிவிற் செய்தனன். 1330

வேறு.

அசு. மன்றலின் வந்து மணத்தவி சேறி
வென்றி நெடுந்தகை வீரனு மார்வத்
தின்றுணை யன்னமு மெய்தி யிருந்தார்
ஒன்றிய போகமும் யோகமு மொத்தார். 1331

அஎ. கோமகன் முன்சன கன்குளிர் நன்னீர்
பூமக ளும்பொரு ளும்மென நீயென்
மாமக டன்னொடு மன்னுதி யென்னாத்
தாமரை யன்ன தடக்கையி னீந்தான். 1332

அஅ. அந்தண ராசி யருங்கல மன்னுர்
தந்தப லாண்டிசை தார்முடி மன்னர்
வந்தனை மாதவர் வாழ்த்தொலி போல
முந்தின பேரி முழங்கின மாதோ. 1333

அகூ. வானவர் பூமழை மன்னவர் பொற்பூ
ஏனையர் தூவு மிலங்கொளி முத்தம்
தானகு நாண்மல ரென்றிவை தம்மால்
மீனகு வானின் விளங்கிய திப்பார். 1334

கூ0. வெய்ய கனற்றலை வீரனு மந்நாள்
மையறு மந்திர முற்றும் வழங்கா
நெய்யமை யாகுதி யாவையு நேர்ந்தான்
தைய றளிர்க்கை தடக்கை பிடித்தான். 1335

கூக. இடம்படு தோளவ னேடியை வேள்வி
தொடங்கிய வெங்கனல் சூழ்வரு போதின்
மடம்படு சிந்தையண் மாறு பிறப்பின்
உடம்புயி ரைத்தொடர் கின்றதை யொத்தாள். 1336

கூஉ. வலங்கொடு தீயை வணங்கினர் வந்து
புலம்புரி நூலவர் செய்பொருண் முற்றி
இலங்கொளி யம்மி மிதித்தெதிர் நின்ற
கலங்கலில் கற்பி னருந்ததி கண்டார். 1337

கூங. மற்றுள செய்வன செய்து மகிழ்ந்தார்
முற்றிய மாதவர் தாண்முறை சூடிக்
கொற்றவ னைக்கழல் கும்பிட லோடும்
பொற்றொடி யைக்கொடு நன்மனை புக்கான். 1338

கூச. ஆர்த்தன பேரிக ளார்த்தன சங்கம் •
ஆர்த்தன நான்மறை யார்த்தனர் வானோர்
ஆர்த்தன பல்கலை யார்த்தன பல்லாண்
டார்த்தன வண்டின மார்த்தன வேலை. 1339

கூரு. கேகயன் மாமகள் கேழிரு பாதம்
தாயினு மன்பொடு தாழ்ந்து வணங்கா
ஆயத னன்னை யடித்துணை சூடித்
தூய சுமித்திரை தாடொழு லோடும். 1340

௯௬. அன்னமு மன்னவ ரம்பொன் மலர்த்தாள்
சென்னி புனைந்தனள் சிந்தைம கிழ்ந்தார்
கன்னி யருந்ததி காரிகை காணா
நன்மக னுக்கொரு ணல்லணி யென்றார். 1341

௯௭. சங்கவ ளைக்குயி லைத்தழி நின்றார்
அங்கண னுக்குரி யாருள ராவார்
பெண்களி னிப்பிற ராருள ரென்றார்
கண்கள் களிப்ப மனங்கள் களிப்பார். 1342

௯௮. எண்ணமில் கோடிபொன் னெல்லையில் கோடி
வண்ண வருங்கல மங்கையர் வெள்ளம்
கண்ணக னாடுயர் காசுயர் தூசும்
பெண்ணி னணங்கனை யாய்பெறு கென்றார். 1343

௯௯. நூற்கட லன்னவர் சொற்கட னோக்கி
மாற்கடல் பொங்கு மனத்தவ ளோடும்
காற்கடல் போற்கரு ணைக்கடல் பண்டைப்
பாற்கட லொப்பதொர் பள்ளி யணைந்தான். 1344

௧௦௦. பங்குனி யுத்தர மான பகற்போ
தங்க விருக்கினி லாயிர நாமச்
சிங்க மணத்தொழில் செய்த திறத்தால்
மங்கல வங்கி வசிட்டன் வகுத்தான். 1345

௧௦௧. கொய்நிறை தாரக் குசத்துவ சப்பேர்
நெய்நிறை வேலவன் மங்கையர் நேர்ந்தார்
மைநிறை கண்ணினர் வானுறு நீரார்
மெய்நிறை மூவரை மூவரும் வேட்டார். 1346

௧௦௨. வேட்டவர் வேட்டபின் வேந்தனு மேனாள்
கூட்டிய சீர்த்தி கொடுத்தில னல்லால்
ஈட்டிய மெய்ப்பொருள் யாவுள வெல்லாம்
வேட்டவர் வேட்டவை வேண்டள வீந்தான். 1347

௧௦௩. ஈந்தள வில்லதொ ரின்ப நுகர்ந்தான்
ஆய்ந்துணர் கேள்வி யருந்தவ ரோடும்
வேந்தொடு மந்நகர் வைகினர் மெள்ளத்
தேய்ந்தன நாள்சில செய்த துரைப்பாம். 1348

கடிமணப் படலம் முற்றும்.

௩௰-வது பரசிராமப் படலம்.

௧. தானாயதொர் வகையேநனி சனகன்றரு தயனும்
நானாவித விருபோகமு நுகர்கின்றவநன் னாள்வாய்
ஆனாமறை நெறிமாதவ முனிகோசிக னருளிப்
போனான்வட திசைவாயுயர் பொன்மால்வரை புக்கான். 1349

௨. அப்போதினின் முடிமன்னவ னணிமாநகர் செலவே
இப்போதுந மனிகந்தனை யெழுகென்றினி துரையாக்
கைப்போதக நிகர்காவலர் குழுவந்தடி கதுவ
ஒப்போதரு தேர்மீதினி லினிதேறின னுரவோன். 1350

௩. தன்மக்களு மருமக்களு நனிதன்கழ றழுவ
மன்மக்களும் வயின்மொய்த்திட மதில்சூழ்தரு மிதிலைத்
தொன்மக்களு மனமுக்குயிர் பிரிவென்பதொர் துயரின்
வன்மைக்கடல் புகவுய்ப்பதொர் வழிபுக்கன னுரவோன். 1351

௪. முன்னேநெடு முடிமன்னவன் முறையிற்செல மிதிலை
நன்மாநக ருறைவார்மன நனிபின்செல நடுவே
தன்னேர்புரை தருதம்பியர் தழுவிச்செல மழையுண்
மின்னேயெனு மிடையாளொடு மினிதேகினன் வீரன். 1352

௫. ஏகும்மள வையின்வந்தெதிர் வலமும்மயி லிடமும்
காகம்முத லியமுந்திய தடைசெய்வன கண்டான்
நாகம்மன னிடையிங்குள திடையூறென [1]நடவான்
மாகம்மணி யணிதேரொடு நின்றானெறி வந்தான். 1353

௬. நின்றேநெறி யுணர்வானொரு நினைவாளனை யழையா
நன்றோபழு துளதோநய முரைநீ நடுவென்னக்
குன்றேபுரை தோளானெதிர் புள்ளின்குறி கொள்வான்
இன்றேவரு மிடையூறது நன்றாய்விடு மென்றான். 1354

௭. என்னும்மள வையின் வானக மிருணின்றது வெளியாய்
மின்னும்படி புடைவீசிய சடையான்மிடல் மழுவான்
பொன்னின்மலை வருகின்றது போல்வானனல் கால்வான்
உன்னுஞ்சுடர் விழியானுரு மதிர்கின்றதொ ருரையான். 1355

௮. கம்பித்தலை யெறிநீருறு கலமொத்துல குலையத்
தம்பித்துயர் திசையானைக டளரக்கடல் சலியா

(பிரதி) 1. வழியா.

வெம்பித்திரி தரவானவர் வெருவுற்றிரி தரவோர்
செம்பொற்சிலை தரியாவயின் முகவாளிக டெரிவான். 1356

௯. விண்கீழுற வென்றோபடி மேல்கீழுற வென்றோ
எண்கீறிய வுயிர்யாவையும் யமன்வாயிட வென்றோ
புண்கீறிய குருதிப்புனல் பொழிகின்றது புரையக்
கண்கீறிய கனலான்முனி வியாதென்றயல் கருதேம். 1357

௧௦. போரின்மிசை யெழுகின்றதொர் மழுவின்சிகை புரையத்
தேரின்மிசை மலைசூழ்வரு கதிருந்திசை திரிய
நீரின்மிசை வடவெங்கன னெடுவானுற முடுகிப்
பாரின்மிசை வருகின்றதொர் படிவெஞ்சுடர் படர. 1358

௧௧. பாழிப்புய முயர்திக்கிடை யடையப்புடை படரச்
சூழிச்சடை முடிவிண்டொட வயல்வெண்மதி தோற்ற
ஆழிப்பொரு புயலேமுத லாகாயமு மழியும்
ஊழிக்கடை யுருவிற்றனி யுமைகேள்வனை யொப்ப. 1359

௧௨. அயிர்சுற்றிய கடன்மாநில மடையத்தனி படரும்
செயிர்சுற்றிய படையாருடன் மறமன்னவர் திலகன்
உயிருற்றதொர் மரமாமென வோராயிர முயர்தோள்
வயிரக்கிரி துணியத்தெறும் வடிவாய்மழு வுடையான். 1360

௧௩. நிருபர்க்கொரு பழிபற்றிட நிலமன்னவர் குலமும்
கருவற்றிட மழுவாள்கொடு களைகட்டுயிர் கவரா
இருபத்தொரு படிகானுமிழ் கடலொத்தலை யெறியும்
குருதிப்புன லதனிற்புக முழுகித்தனி குடைவான். 1361

௧௪. கமையொப்பதொர் தவமுஞ்சுடு கனலொப்பதொர் சினமும்
சமையப்பெரி துடையானெதிர் தளர்வுற்றிடை தவிரும்
அமையத்துயர் பறணிவக்கினி தாரும்வகை கீறு
இமையக்கிரி யுருவத்தனி வடிவாளிகொ டெய்தான். 1362

௧௫. சையம்புடை நிமிரக்கட றழுவும்படி சமைவான்
மையின்றுயர் மலைநூறிய மழுவாளவன் வந்தான்
ஐயன்றனை யரிதிற்றரு மாசன்னது கண்டான்
வெய்யன்வர நிபமென்னைகொ லெனவெய்துறும் வேலை. 1363

௧௬. பொங்கும்படை யிரியக்கிளர் புருவக்கடை நெரிய
வெங்கண்பொறி சிதறக்கடை யுருமேறென விடையாச்

சிங்கம்மென வுயர்தேர்வரு குமரன்னெதிர் சென்றான்
அங்கண்ணர சவனும்மிவ னாரோவெனு மளவில். 1364

௧௭. அரைசன்னவ னிடையேபுகுந் தாராதனை புரிவான்
விரைசெய்முடி படிமேலுற வடிமேல்விழ விழவும்
கரைசென்றில னனையானெடு முடியின்கனல் கால்வான்
முரைசின்குரல் படவீரன தெதிர்சென்றிவை மொழிவான்.

௧௮. இற்றோடிய சிலையின்றிற மறிவென்னினி யானுன்
பொற்றோள்வலி நிலைசோதனை புரிவானசை யுடையேன்
செற்றோடிய திரடோளுற தினவுஞ்சிறி துடையேன்
மற்றோர்பொரு ளிலதிங்கிதென் வரவென்றன னுரவோன்.

௧௯. அவனன்னது பகரும்மள வையின்மன்னவ னயர்வான்
புவனம்முழு வதும்வென்றொரு முனிவற்கருள் புரிவாய்
சிவனும்மய னரியும்மலர் சிறுமானிடர் பொருளோ
இவனும்மென துயிரும்முன தபயம்மினி யென்றான். 1367

௨௰. விளிவார்விளி வதுதீவினை விளைவாருழை யன்றோ
களியாலிவ னயர்கின்றவு முளவோகன லுமிழும்
ஒளிவாய்மழு வுடையாய்பொர வுரியார்களொ டல்லால்
எளியாரிடை வலியார்வலி யென்னாதுவ தென்றான். 1368

௨௧. தனிமாதவ முடையாயது பணிநீயென நல்காத்
தனிநாயக முலகேழையு முடையாயிது தவிராய்
பனிவார்கடல் புடைசூழ்படி நரபாலரை யருளா
முனிவாறினை முனிகின்றது முறையோவென மொழிவான்.

௨௨. புறனின்றவ ரிகழும்படி நடுவின்றலை புணராத்
திறனின்றுயர் வலியென்பதொ ரறனின்றரு செயலோ
அறனின்றத னிலைநின்றுயர் புகழொன்றுவ தன்றோ
மறனென்பது மறவோயிது வலியென்பது வலியோ. 1370

௨௩. சலத்தோடிபை யிலனென்மக னனையானுயிர் தபுமேல்
உலத்தோடுயர் தோளாயென துறவோடுயி ருகுவன்
நிலத்தோடிய கலிவானுற நெடியாயுன தடியேன்
குலத்தோடற முடியேயிது குறைகொண்டன னென்றான்.

௨௪. என்னாவடி விழுவானையு மிகழாவெரி விழியாப்
பொன்னார்சிலை யுரவோனெதிர் புகுவானிலை யுணராத்

தன்னாலொரு செயலின்மையை நினையாவுயிர் தளரா
மின்னாலயர் வுறும்வாளர வெனவெந்துய ருற்றான். 1372

௨௫. மானம்முடை முடிமன்னவன் நிலைசோரவு மதியான்
தானன்னிலை யழிவானுற நிலையுண்டது தவிரா
தானந்நிலை மையினண்ணலை யன்னானிற சிலைதான்
ஊனம்முள ததன்மெய்நெறி கேளென்றுரை புரிவான். 1373

௨௬. ஒருகால்வரு கதிராமென வொளிகால்வன வுலையா
வருகார்தவழ் வடமேருவின் வலிசால்வன மன்னா
அருகாவினை புரிவானுளன் மயனாலமை வனதாம்
இருகார்முக முளயாவையு மேலாதன மேனாள். 1374

வேறு.

௨௭. ஒன்றினை யுமையாள் கேள்வ னுகந்தனன் மற்றை யொன்றை
நின்றுல களந்தநேமி நெடியவ னெறியிற் கொண்டான்
என்றிவை யுணர்ந்த விண்ணோ ரிரண்டினும் வலிதியாது
வென்றிய தியாவதென்று விரிஞ்சனை வினவ வன்னான். 1375

௨௮. சீரிது தேவர் தங்கள் சிந்தனை யென்ப துன்னி
வேரியங் கமலத் தோனு மியைவதோர் வினயந் தன்னால்
யாரினு முயர்ந்த மூலத் தொருவரா மிருவர் தம்மை
மூரிவெஞ் சிலைமே லிட்டு மொய்யமர் மூட்டி விட்டான். 1376

௨௯. இருவரு மிரண்டு வில்லு மேந்தின ருலக மேழும்
வெருவரத் திசைகள் பேர வெங்கனல் பொங்க மென்மேல்
செருமலை கின்ற போது திரிபுர மெரித்த தேவன்
வரிசிலை யிற்ற தாக மற்றவன் முனிந்து மன்னோ. 1377

௩௦. மீட்டும்போர் தொடங்கும் வேலை விண்ணவர் விலக்க வல்வில்
நீட்டினன் றேவர் கோன்கை நெற்றியிற் கண்ணன் வீரங்
காட்டிய கரிய மாலுங் கார்முகந் தன்னைப் பாரில்
ஈட்டிய தவத்தின் மிக்க விரிசிகற் கீந்து போனான். 1378

௩௧. இரிசிக னெந்தைக் கீய வெந்தையு மெனக்குத் தந்த
வரிசிலை யிதனை நொய்தின் வாங்குதி யாயின் மன்ன
குரிசில்க ணின்னொ டொப்பா ரில்லையான் குறித்த போரும்
புரிகில னின்னோ டின்னம் புகல்வது கேட்டி யென்றான். 1379

௩௨. ஊனவில் லிறுத்த மொய்ம்பை நோக்கும தூக்க மன்றால்
மானவ மற்றுங் கேளாய் வழிப்பகை யுடையே னும்பால்

ஈனமி லெந்தை சீற்ற நீக்கினா னென்ன முன்னோர்
தானவ னனைய மன்னன் கொல்லயான் சலித்து மேனாள்.

௩௩. மூவெழு முறைமை பாரின் முடியுடை வேந்தை யெல்லாம்
வேவெழு மழுவின் வாயால் வேரறக் களைகட் டன்னார்
தூவெழு குருதி வெள்ளத் துறையிடை முறையி னெந்தைக்
காவன கடன்க ணேர்ந்தே னருஞ்சின மடக்கி நின்றேன்.

௩௪. உலகெலா முனிவற் கீந்தே னுறுபகை யொடுக்கிப் போந்தேன்
அலகின்மா தவங்கள் செய்தோ ரருவரை யிருந்தே னாண்டைச்
சிலையைநீ யிறுத்த வோசை செவியுறச் சீறி வந்தேன்
மலைகுவன் வல்லை யாகில் வாங்குதி வில்லை யென்றான். 1382

௩௫. என்றன னென்ன நின்ற விராமனு முறுவ லெய்தி
நின்றொளிர் முகத்த னாகி நெடியமால் வலியி னாண்ட
வென்றிவிற் றருக வென்னக் கொடுத்தனன் வீரன் கொண்டான்
துன்றிருஞ் சடையோ னஞ்சத் தோளுற வாங்கிச் சொல்லும்.

௩௬. பூதலத் தரசை யெல்லாம் பொன்றுவித் தனையென் றாலும்
வேதவித் தாய மேலோன் மைந்தனீ விரதம் பூண்டாய்
ஆதலிற் கொல்ல லாகா தம்பிது பிழைப்ப தன்றால்
யாதிதற் கிலக்க மாவ தியம்புதி விரைவி னென்றான். 1384

வே று.

௩௭. நீதியாய் முனிந்திடே னீயிங் கியாவர்க்கும்
[1]ஆதியா னறிந்தன னலங்க னேமியாய்
வேதியா விறுவதே யன்றி வெண்மதிப்
பாதியான் [2]பிடித்தவில் பற்றப் போதுமோ. 1385

௩௮. பொன்னுடை வனைகழற் பொலன்கொ டோளினாய்
மின்னுடை நேமியா னாதன் மெய்ம்மையால்
என்னுடைத் துலகினி யிடுக்கண் யானிறந்த
உன்னுடை வில்லுமுன் னுரத்துக் கீடன்றால். 1386

௩௯. எய்தவம் பிடைபழு தெய்தி டாமலென்
செய்தவம் யாவையுஞ் சிதைக்க வேயென்றான்
கையவ ணெகிழ்த்தலுங் கணையுஞ் சென்றவன்
மெய்யுறு தவமெலாம் கொண்டு மீண்டதே. 1387

---

1. ஓதியா விறுவதே யன்றி யுள்ளொரு.
2. பிடித்தவிற் பாரம்.

௪௦. எண்ணிய பொருளெலா மினிது முற்றுக
மண்ணிய மணிநிற வண்ண வண்டுழாய்க்
கண்ணிய யாவர்க்குங் களைக ணாகிய
புண்ணிய விடையெனத் தொழுது போயினான். 1388

௪௧. அழிந்தவன் போயபி னமல னையுணர்
வொழிந்ததன் னுயிரனைத் துருகு தாதையைப்
பொழிந்ததோ ரன்பினாற் றொழுது புக்கனன்
கழிந்தவான் றுயர்க்கடற் கரையி னேறினான். 1389

௪௨. வெளிப்படு முணர்வினன் விம்ம னீங்கினன்
தளிர்ப்புறு மதகரித் தானை யானிடர்க்
குளிப்பருந் துயர்க்கடற் கோடு கொண்டவன்
களிப்பெனுங் கரையிலாக் கடலு ளாழ்ந்தனன். 1390

௪௩. பரிவுறு சிந்தையப் பரசு ராமன்கை
விரிசிலை வாங்கியோர் வசையை நல்கிய
ஒருவனைத் தழுவினின் றுச்சி மோந்துதன்
அருவியங் கண்ணெனுங் கலச மாட்டினான். 1391

௪௪. பொய்ம்மையிற் சிறுமையிற் புரிந்த வாண்டொழில்
மும்மையி னுலகினான் முடிக்க லாவதோ
மெய்ம்மையிச் சிறுவனை வினைசெய் தோர்களுக்
கிம்மையு மறுமையு மீயு மென்றனன். 1392

௪௫. பூமழை பொழிந்தனர் புகுந்த தேவர்கள்
வாமவேல் வருணனை மான வெஞ்சிலை
சேமியென் றளித்தனன் சேனை யார்த்தெழ
நாமநீ ரயோத்திமா நகர நண்ணினான். 1393

௪௬. நண்ணின ரின்பத்து வைகு நாளிடை
மண்ணுறு முரசிடை வயங்கு தானையான்
அண்ணலைப் பரதனை நோக்கி யாண்டகை
எண்ணருந் தகைத்தோர் பொருளி யம்புவான். 1394

௪௭. ஆணையி னினதுமூ தாதை யையநிற்
காணிய விரைவதோர் கருத்த னாதலாற்
கேணியில் வளைமுரல் கேகயம் புகப்
பூணொளிர் மார்பநீ போதி யென்றனன். 1395

௪௮. ஏவனு மிறைஞ்சிப்போ யிராமன் சேவடிப்
பூவினைச் சென்னியிற் புனைந்து போயினான்
ஆவியங் கவனல தில்லை யாதலான்
ஓவலி லுயிர்பிரிந் துடல்சென் றென்னவே. 1396

௪௯. உளைவிரி புரவித்தே ருதைய சித்தனும்
வளைமுரல் சேனையான் மருங்கு போகப்போய்
இளையவன் றன்னொடு மேழு நாளிடை
நளிர்புனற் கேகய நகர நண்ணினான். 1397

௫௦. ஆனவன் போனபின் னரசர் கோமகன்
ஊனமில் பேரர சுய்க்கு நாளிடை
வானவர் செய்தமா தவமுண் டாதலான்
மேனனி நிகழ்ந்தது விளம்பு வாமரோ. 1398

பரசிராமப் படலம் முற்றும்.

பாலகாண்டம் முற்றும்.

Printed at The B. N. Press, Mount Road, Madras.

செய்யுள் முதற்குறிப்பகராதி